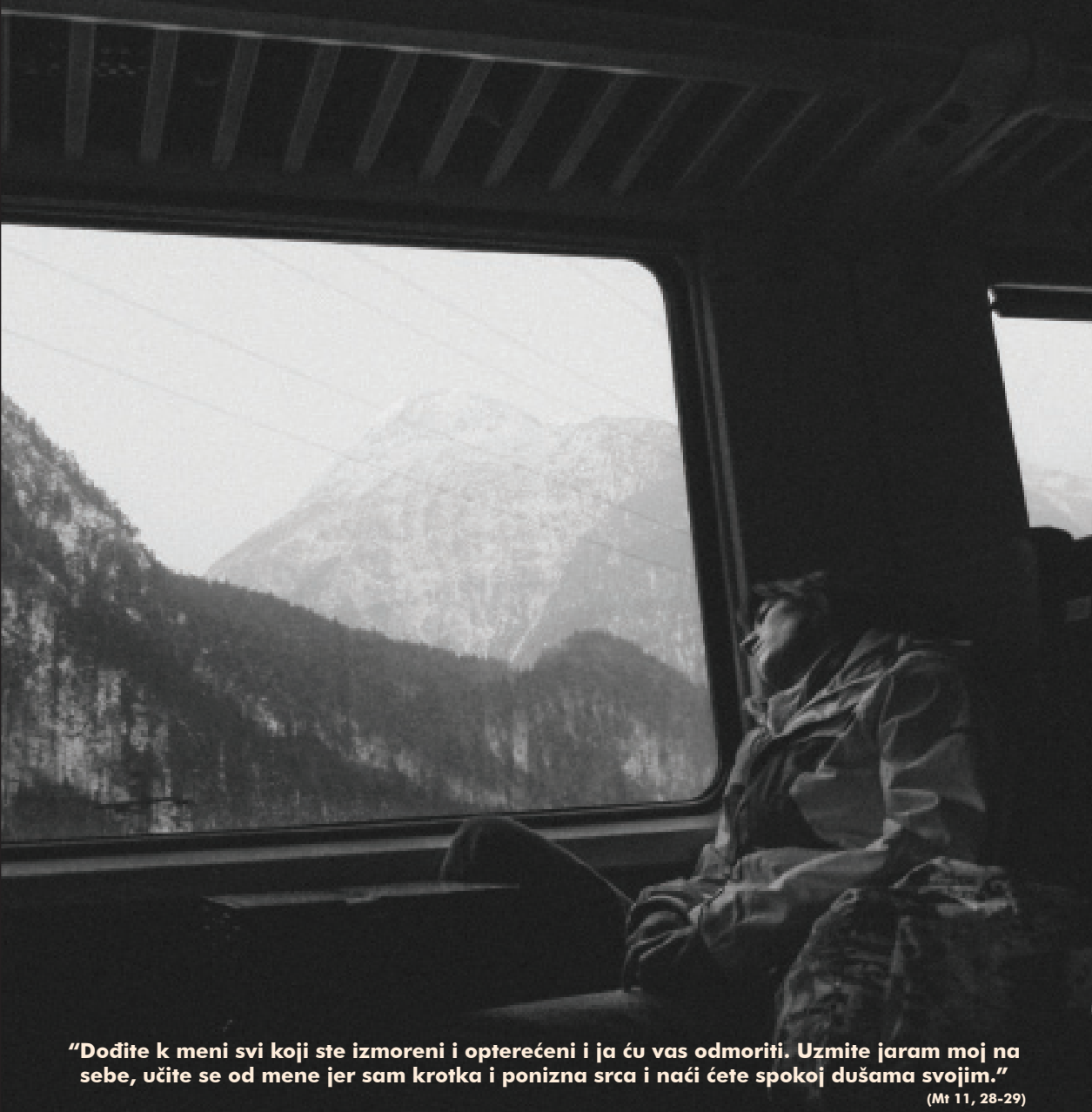

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

"Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim."

(Mt 11, 28-29)

SADRŽAJ

- 1 Riječ odgovornog urednika
2 Traži se dijete...
4 Badnja večer
6 Božićne zanimljivosti
7 Različiti običaji za Božić
9 Novi župni centar sv. Ivana Nepomuka
10 Moj župnik
13 Tko je svećenik?
15 Poznajete li tog svećenika u reverendi?
16 Svetište Majke Božje Bistričke nije prije izgledalo tako daleko...
19 Ministrantske pustolovine na obroncima Samobora
20 Misijski dan u svjetlu malih misionara
21 Humanitarna prodaja kolača za udrugu „Betlehem“
22 Put prema udruzi „Betlehem“
24 Ugodni razgovor s obitelji Petrić
28 Duhovna obnova obavijena šutnjom
29 Četvrta obljetnica Zajednice karmelskih laika BSI, Hrvatski Leskovac
30 Karmelićanke Božanskog Srca Isusova na Internetu!
33 Sveci se ne rađaju, svecem se postaje svaki dan! – Kateheze za odrasle
36 Zvrnnnnnn... Imate jedan propušteni duhovni poziv...
37 „Šalji dalje!“ - Vijesti iz Caritasa
38 Mrvice sa stola Gospodnjeg – prvi dio
39 Socijalno poduzetništvo
41 Mrvice sa stola Gospodnjeg – drugi dio
42 Dječje smiješne izjave
42 Dječje misli o Bogu
44 Crna ovca u betlehenskoj štalici
46 Božić – običaj ili doživljaj (kviz)
48 Klub mladih „Sijač“
49 Direktorij za službu i život prezbitera
51 Papinska apostolska pobudnica „Evangelii Gaudium“
52 Pismo ispovjednika sadašnjeg pape
54 Vjerujem u Boga
56 Zašto volim Hrvatsku?
57 Budućnost naroda moga...
58 Kristov dolazak, Molitva zahvale
59 Svjetlucule zvjezdice sjajne...
60 Župne obavijesti

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 3000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Marija Tomečak

Lektorica: Marija Tomečak

Članovi uredništva: Petar Bunić, Milan J. Desnica, Luka Drobilo, Ana Duić,
Ivana Duić, Katarina Duić,

Elvis Duspara, Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana Krajačić Bilić, Mladen Krpan,
Tina Krpan, Kristina Lončar, Danijel Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Anđelka Bunić, Dragica Burić, Mira Drobilo, Renata Krajina, vlč. Mijo Matošević,
Janja Novinc, sestre karmelićanke BSI, Miroslav Pleše

Slikovno oblikovanje: Petar Bunić

Grafička priprema: Petar Bunić

Naslovna i pozadinska fotografija: Petar Bunić

Riječ odgovornog urednika

Dragi vjernici i poštovani čitatelji Brazde!

Svetkovinom Krista Kralja završili smo Crkvenu godinu, ali i „Godinu vjere” koju smo započeli 11. listopada 2012. godine. Kao župna zajednica, „Godinu vjere” smo obilježili održavanjem mjesečnih tribina koje su predvodili renomirani predavači. Bili su to profesori sa KBF-a (Katolički bogoslovni fakultet), vjeroučitelj studenata i srednjoškolaca u Zagrebu, ispovjednici, voditelj Radio Marije i laik - glumac. Oni su se potrudili iznijeti svoje stajalište vezano za pojedine tematike, poput tema: vjera i Biblija, vjera i Marija, vjera i sakramenti, vjera i obitelj itd. Postavlja se pitanje koliko smo mi kao zajednica i pojedinci iskoristili spomenute tribine za razvoj naše duhovnosti. Iako se na dotične tribine odazvao jedan solidan broj naših vjernika, sigurno da je taj broj mogao biti veći i tako utjecajniiji za naše duhovno obogaćenje.

Sigurno je kako će ovu godinu obilježiti i proglašenje blaženim sluge Božjega Miroslava Bulešića svećenika; mučenika iz Istre, ali i održavanje referenduma 1. prosinca na Prvu nedjelju došašća kojemu ja bila svrha unijeti u Ustav Republike Hrvatske definiciju braka kao životne zajednice žene i muškarca. Biskupi Hrvatske biskupske konferencije uputili su poziv svim vjernicima katolicima da se odazovu na referendum i da zaokruže ZA. Hvala svim našim župljanima koji su se odazvali referendumu i zaokružili ZA. Time ste izvršili svoju vjeru, moralnu i domovinsku dužnost.

U novoj Crkvenoj i pastoralnoj godini stavljen je naglasak na župnu katehezu odraslih. Naš nadbiskup, kardinal Josip Bozanić, odlučio je da se tijekom pastoralne godine 2013./2014. u župama Zagrebačke nadbiskupije održavaju kateheze za odrasle. Sam kardinal će svakog mjeseca, osim u mjesecu siječnju, održati jednu katehezu putem Interneta. Više o tome možete pročitati u našoj Brazdi – Kateheze za odrasle.

Vjerujem da će i u ovom broju naše Brazde biti za svakoga od vas nešto korisno i zanimljivo. Zato čitajte i uživajte. Kao odgovorni urednik, zahvaljujem se ponajprije svima koji su sudjelovali u ostvarenju naše Brazde, posebno onima koji su najviše uložili truda i vremena u njeno oblikovanje i sadržajni pregled. Dakako, upućujem zahvalu i svim našim župljanima koji su na bilo koji način, u duhovnom i materijalnom pogledu, doprinijeli boljitku naše župe i ovoga lista.

Svima vama, dragi čitatelji našeg župnog lista Brazde, želim da svetkovinu Božića i ostale božićne blagdane proslavite u dobrom zdravlju, u obiteljskoj radosti i veselju, a nova godina 2014. bude ispunjena Božjim blagoslovom!

Vjekoslav Pavlović, župnik

TRAŽI SE DIJETE...

Tekst: Stjepan Lice

Traži se dijete... Možeš li ga ti pronaći ili barem prepoznati tragove?

Ovih je dana, prema dojavama s različitih strana, u našem gradu izgubljeno maleno, tek rođeno dijete. Pravo činjenično stanje teško je, pa i nemoguće utvrditi, iz razloga što je ovih dana u našem gradu veliki metež zbog predstojećeg blagdana Božića.

Prema nekim navodima, to dijete ima neke veze s tim prelijepim blagdanom. Navodno se zbog njega grad uresuje, iako nijedan ures ni na koji način ne upućuje na njega. Navodno se njemu u čast priređuju različite priredbe, ali provjereno je da se u njima ni riječju ne spominje. Navodno se zbog njega građani međusobno posjećuju i darivaju (što razumna većina doživljava mučnom obavezom,

dok neki u tome nalaze radost), ali čini se da nitko i ne pomišlja potražiti i obdariti to dijete. U svakom slučaju, očito je da toga djeteta ovdje nema.

Iz nekih izvora ipak dopiru vijesti da dijete nije izgubljeno nego je udomljeno u domovima nekih siromašnih obitelji u predgrađu. Prema istim izvorima, dijete se kod tih obitelji vrlo dobro osjeća, čak toliko da su i njegovi roditelji potpuno spokojni. Nadležne službe ove izvore ocjenjuju posve nepouzdanima, te ih i ne kane provjeravati, budući da je, prema svemu sudeći, riječ o nekim pretjerano pobožnim osobama.

Javlaju se čak i glasine, potaknute od očito krajnje za-

nesenih, i po tome potpuno nevjerođostojnih osoba, prema kojima je tom djetetu ime Isus. Prema istim glasinama, to dijete je maleni Bog. Otuda je, po njima, i naziv predstojećeg blagdana, Božić.

Netko je, prema svemu sudeći neki stari seoski učitelj, izjavio, da to dijete neće biti moguće naći ako ga ljudi ne nađu u svom vlastitom srcu, i ako ga ne prepoznaju u srcima onih koje susreću. Ovo navodimo tek kao iskaz osebnih zamišljaja maštovitih pojedinaca.

Iz svega navedenoga, razgovijetno je da je riječ o tendenciozno smišljenoj obmani pa nema razloga da se građani uznemiruju te mogu u miru proslaviti blagdan Božića.

BADNJA VEČER

Tekst: Tihana Golubić

Koracam po snijegu i čeznutljivo zamjećujem stope koje za mnom ostaju. Vjetar mi mrsi toplinu lica, ali daje neobičnu svježinu mome tijelu i duši. Svjetlo ulične rasvjete daruje mi prepoznatljivost pahulja koje vijore i vrckavo vrludaju zrakom ne bi li me na mah zapljusnule i poigrale se s mojom pojavom. Dolazim pred svoj dom. Tiho na prstima ulazim u sobu. Promatram kako svjetlo svijeece obasjava prostoriju i meni drage ukucane. Radosna sam... Jesu li i pastiri osjetili nešto slično kada su stupili pred betlehemsku štalicu?...

Kada pomislimo na Božić, zasigurno nam u misli najprije i najradije dolazi pomisao i sjećanje na Badnju večer. Što je to toliko posebno i čuderno u toj noći koja već stoljećima spaja i okuplja ljude diljem cijelog svijeta? Znamo li od kuda uopće dolazi naziv „Badnja večer”? Uz Badnju večer, vežu se brojni narodni običaji koji predstavljaju bogatu tradiciju. Mi, Hrvati, možemo s razlogom biti ponosni na bogatstvo naših brojnih i raznolikih običaja ve-

zanih uz Badnju večer i Božić.

Ipak, za početak... Badnjak ili Badnja večer dolazi od riječi „bdjeti”, jer na Badnju večer bdijemo iščekujući Kristovo rođenje. Uz noć, neizostavno vežemo i svijetlo. Tako se na Badnju večer, u brojnim hrvatskim krajevima, izrađuje posebna svijeeća „voštanica” koja će te noći biti zapaljena u crkvama i obiteljskim domovima. Na Badnjak se u našim seoskim hrvatskim krajevima žene ustaju vrlo rano kako

bi do zvuka večernjih zvona uspjele počistiti cijelu kuću i okućnicu. Najvažniji dio zauzima i priprema svakojake hrane, ponajprije nemrsne za Badnju večer i mrsne za Božić. Dužnosti muških ukucana uključuju nabavku svih potrebnih namirnica te dužnost da pribave i iscijepaju dovoljno drva za naredne blagdanske dane. Posebna im je dužnost donijeti „badnjak”, kako se, ovisno o pojedinim krajevima, zove debeli panj ili klada koji se stav-

lja na vatru, ili dugačka zelena grana koja se prislanja uz zid kuće u blizini ulaznih vrata.

Svi poslovi koji su se radili moraju biti završeni do prvog večernjeg zvona nakon kojeg bi domaćin objavio početak večere. U prostoriji u kojoj se blaguje, na određeni se način rasporede slama. Svi ti običaji su povezani s bdijenjem koje počinje večernjim obiteljskim okupljanjem oko stola, odnosno, unošenjem badnjaka i slame pri čemu u većini hrvatskih

krajeva domaćin pozdravlja ukućane pozdravom: „Hvaljen Isus! Na dobro vam došla badnja večer!” Nakon večere, svi će se ukućani uputiti u crkvu na vrhunac Badnje večeri, tj. na proslavu mise polnočke te tako zaokružiti toliko bogat Badnji dan.

S druge strane, Badnjak u gradu ne sadrži mnogo običaja, ali je opet sačuvao dio seoske tradicije. Tako ćemo, u gotovo svim katoličkim domovima, pronaći božićno drveće

i jaslice. Dodatno radosno i svečano raspoloženje u naše domove unosimo pjevanjem i slušanjem predivnih hrvatskih božićnih pjesama. Iako malike različite, nimalo manje značajno...

Stoga, zapaljenih srca krijesom Badnje večeri, pohitajmo i mi Kristu poput poniznih kraljeva i upornih pastira te živimo radost Njegova rođenja!

BOŽIČNE ZANIMLJIVOSTI

Riječ Betlehem znači „kuća kruha“.

Češkom kralju Vjenceslavu (Vaclavu) može se zahvaliti lijep običaj pečenja raznih kolača i darivanja siromašnima i nemoćnima. Priča kaže kako je Vaclav s prozora svoje kraljevske palače vidio promrzla siromaha koji je na ulici tražio nešto za ogrjev, napunio košaru hranom i odnio mu. Također je priredio božićnu gozbu za svoje najsiromašnije podanike. Bijaše to u X. stoljeću.

Prve jaslvice napravio je sv. Franjo Asiški u pećini u talijanskom gradiću Greccio. Bile su to „žive jaslvice“ jer je Božji siromašak stavio jedno novorođenče između vola i magarca.

Prema jednom dokumentu iz sredine XVII. stoljeća, prvim drvcom s upaljenim svijećama smatra se jela u dvorcu Heidelbergu na čijim su granama 1650. god., na vjenčanju francuskog vojvode koje je bilo na Božić, po prvi put zasjale prave voštanice dočaravajući tako svijetlost koju svijetu Isus donosi svojim rođenjem.

Grof Nikola Monte Mellini napisao je godine 1709. nekoliko stihova i rečenica s lijepim željama za Božić te poslao svojim prijateljima i stoga se smatra izumiteljem božićnih čestitki. Iako je zamisao bila lijepo prihvaćena, slanje čestitki za Božić proširilo se tek u 19. stoljeću kada su dvije tiskare u Milanu počele prodavati razglednice s prigodnim crtežima.

Početak Prvog svjetskog rata, na Badnjak 1914. godine, tadašnje sučeljene vojske su na bojišnici, zajednički na njemačkom, engleskom i francuskom jeziku, pjevale poznatu božićnu pjesmu „Tiha noć, sveta noć“. Čudo Božića navelo je vojnike da barem privremeno obustave neprijateljstva...

RAZLIČITI OBIČAJI ZA BOŽIĆ

Tekst: Dragica Burić Nikšićanka

Različitost, a opet jedinstvo. Upravo nam to donosi ova zanimljiva priča, ispričana s mnogo neobičnih detalja i anegdota. Zato, dragi vjernici, uputimo se zajedno u još jednu povijesnu avanturu i istražimo njene bogate konure...

Kada se malo prisjetim, svako selo je imalo nešto drugačije običaje za Božić. Nije to bila velika razlika, ali je ipak postojala. Na primjer, u nekim selima se nije imala drenova grenčica koja je bila sastavni dio ceremonijala. Ona se znala okititi jabukama, crvenima kao krv što je simboliziralo Isusove rane i muku. Tako se ispod grane stavio božićnjak i sve vrste žitarica kako bi naredna godina bila dobra i urodila plodovima. Uz to, bilo je i onih koji su stavili nešto novaca na granu jer i toga se trebalo imati. Ipak, novac je mogao staviti samo gazda kuće. Jednom prilikom je kod nas došlo društvo iz drugog sela. Kada su djevojke iz tog sela vidjele našu urešenu

granu, dopala im se, ali su kazale kako one nemaju dovoljno novaca da ju i same okite na taj način. Moj brat im je odgovorio kako to i ne treba vrijediti za njih jer one takve običaje niti ne poznaju niti se trebaju odreći svojih vlastitih običaja.

Ipak, treba reći da smo se u to vrijeme svemu veselili, a posebno snijegu kada je zapao za Božić. Prije Božića su se stariji ukućani dogovorili da će

ići na zornicu. Njih se je uvijek čekalo za dogovor jer kada je napadao snijeg, trebalo je „priti“ (gaziti stazu) dok se ne bi došlo do prohodne ceste. Pošto svi nisu imali satove, onaj koji je imao, najčešće je budio sve ostale iz sela. Kretali bi rano da bi stigli na misu prije zore. Mi smo, kao djeca, znali ići u školu po njihovim tragovima koji su nam itekako dobro došli pa nismo sami morali raditi „prti-

**“...za njih niti jedna
žrtva nije bila pre-
velika kada je u nji-
ma postojala želja i
radost predbožićnog
vremena.”**

zornice. Sada znam da za njih niti jedna žrtva nije bila prevelika kada je u njima postojala želja i radost predbožićnog vremena. Napokon, kada je sve bilo obavljeno po seoskim običajima i željama, mogao je doći najvažniji dan, Božić.

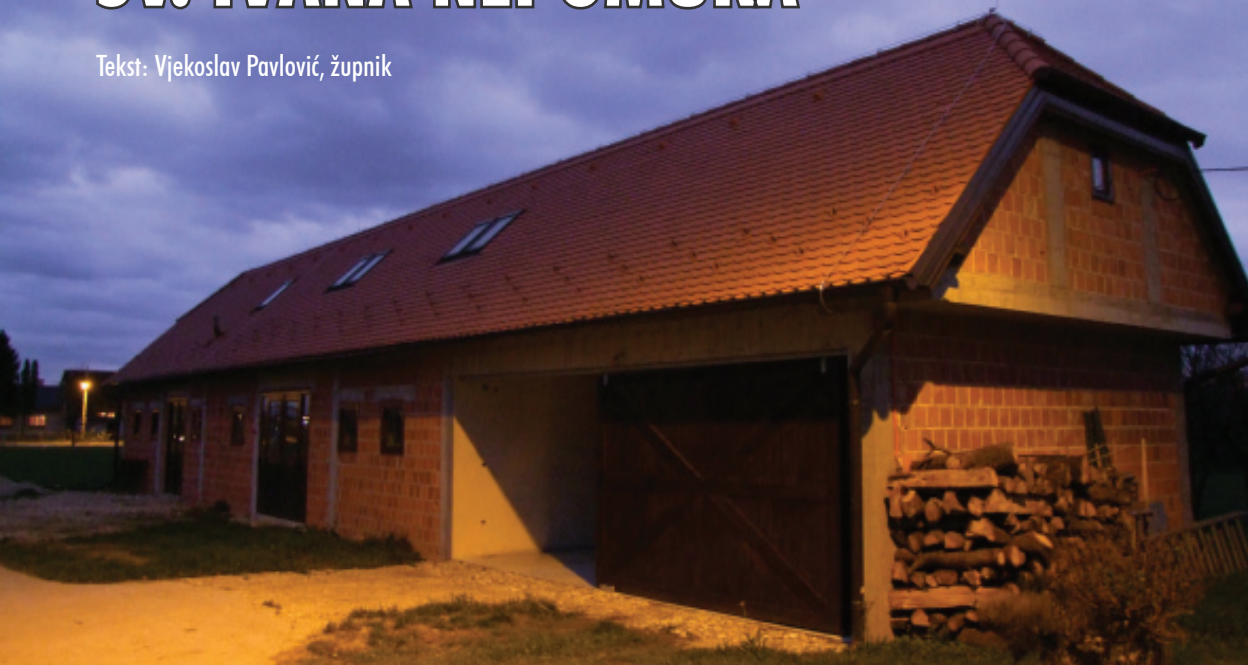
Tih su se dana, osim na Božić, primali gosti u kuću i rado se išlo u goste. Božić je bio obiteljski blagdan. Veselilo se i jedva čekalo da se uvečer ide igrati kolo „Hej, janje moje”. Jedan običaj je nalagao da tu večer dečki ne prate cure kući, nego su morale ići kući same. To je bila gesta poštovanja prema svecima tog svetog vremena. Zaista ne znam od kada i od kuda potječe taj običaj, samo znam da je mama znala kazati: „Cure, večeras nema šičarluka!” ili ti „ofiranja”. Na badnju večer su, pak, cijelu noć svijetlile petrolejke. Mama je govorila da svijetle kako bi mali Isus imao dovoljno svjetla kuda god išao. Kad smo ujutro išli u školu, svi su prozori bili osvijetljeni pa je i nama bilo lakše podnijeti sav mrak i tamu. Ipak, iako drugačije od sela do sela, ne znači da je bilo manje radosti i veselja...

nu”. Sastajali smo se i pozdravljali ljude koji su išli sa zornice na način da smo im uzvikivali: „Faljen Isus!”, a jedva smo ih vidjeli. Sjećam se kako je još bio mrak dok smo hodali, bili smo gotovo promrzli, ali moralo se u školu. Neću zaboraviti jednog čovjeka koji se zvao Bogović. Išao je nekad sam od

zornice, teško dišući, i njega smo čuli daleko prije nego što samo ga uopće vidjeli. Gurao je snijeg pred sobom pa smo znali govoriti kako je on kao lokomotiva, makar smo lokomotivu samo na slikama vidjeli. Nas je to, ipak, sve čudilo i znali smo se pitati kada su ti ljudi ustali kad se tako rano već vraćaju sa

NOVI ŽUPNI CENTAR SV. IVANA NEPOMUKA

Tekst: Vjekoslav Pavlović, župnik

Kada će otprilike biti gotovo? Na koji način još mogu pomoći? Hoće li se tamo naći i „mjesto pod suncem“ za mene?... Sve su to pitanja koja mnogi naši župljani postavljaju vezano za završetak izgradnje i uređenja našeg novog pastoralnog centra. Kao što nas većinom zanima stavljanje pločica ili uređenje interijera naših domova, pokušajmo s jednakim žarom pratiti uređenje prostorija naše župe. U konačnici, i ona predstavlja naš dom...

U božićnom broju prošlogodišnje „Brazde“, u kratkim crtama pisao o izgradnji novog župnog centra u našoj župi. Kao što je možda i većini župljana poznato, mjesto izgradnje novog župnog centra nalazi se na mjestu stare gospodarske zgrade u dvorištu župnog dvora. Početak izgradnje započeo je u jesen 2011. godine

da bismo danas uspješno dovršili unutarnje žbukanje cijelog objekta i ugradnju septičke jame. Naredni korak u daljnjoj izgradnji, a time mislim i na daljnju osposobljenost pojedinih dijelova objekta za prvobitno postavljenu namjenu, odnosi se na prostorije župnog caritasa gdje je potrebna nabava zidnih i podnih pločica

kao i njihovo postavljanje. Isto tako, potrebna je nabava elektromaterijala i boja za zidove pri čemu se za spomenutu nabavu materijala i izvođenje radova možete javiti i vi, dragi župljani, i tako pomoći da na što efikasniji način dovršimo planirana uređenja. Do ovoga trenutka, javila su se dva velikodušna majstora koji će svoje stručne poslove obaviti gratis; „badava“. Nadam se da će takvih dobrovoljaca biti više te da će biti naših župljana ili poduzeća na teritoriju naše župe koji će moći donirati potrebni materijal za spomenute radove. Sigurno da u ovoj financijskoj krizi svaki vaš dar dobro dođe.

Dakle, i pomoć u materijalu i pomoć u izvođenju radova samo je garancija da će jednog dana završiti izgradnja našeg župnog pastoralnog centra.

Ovom prilikom želim iskreno zahvaliti svima vama koji ste se na bilo koji način „ugradili” u ovaj objekt, bilo molitvom, bilo donacijom u materijalu potrebnim za izgradnju, bilo svojim stručnim savjetima. Posebno se zahvaljujem našem članu župne zajednice i članu našeg ŽEV-a (Župno ekonomsko vijeće), gosp. Franji Kajfešu, ovlaštenom arhitektu, koji je svojom stručnošću i zauzetošću efikasno uštedio oko sto tisuća kuna. Isto tako, zahvaljujem se pojednim firmama koje se nalaze na području naše župe, a koje su svojim doprinosom pomogle u realizaciji ovog projekta. S time u vezi spominjem pojedina poduzeća: BETON Lučko, Autoprijevoznik Kljajić d.o.o., KAJFA PROIZVODNJA PVC STOLARIJA d.o.o., HOLCIM HRVATSKA d.o.o., Vulkani-zerski servis PENIČ-VULCO i drugi donatori.

Uz iskrenu zahvalu, šaljem i upućenu molbu svima vama, dragi župljani, za raspoloživu pomoć u daljnjoj izgradnji našeg župnog pastoralnog centra.

Neka dragi Bog blagoslovi našu izgradnju i sve nas koji smo i koji ćemo dalje u tome sudjelovati.

MOJ ŽUPNIK

Tekst: Elvis Duspara

Zanima vas kako izgleda najbolja župa i najbolji župnik? Pročitajte svjedočanstvo jednog našeg vjernika koji iz svog pera donosi osvrt na bogatstvo i milost sv. reda koja je dana svećenicima, a naročito onima poslanima na župe. Gotovo smiono, mogli bismo reći kako trebamo potražiti župnika Arškog koji šeće našom župom, ali i svim drugim župama svijeta...

Nakon što sam se obratio i spoznao Boga, jedna meni jako draga osoba, koju neizmjereno volim i poštujem, mi je rekla: „Tebi je dužnost kao katoliku ići na svetu nedjeljnu misu u svoju župu. Ako imaš potrebe za dodatnom hranom, idi okolo... ali dužnost ti je ići na nedjeljnu svetu misu u svoju župu.” Ja to tada nisam shvaćao. Štoviše, bilo mi je bezveze. Zašto ja moram ići baš u svoju župu kada je u onoj tamo župi bolji svećenik, bolja misa... Sve mi je bolje nego kod mene u

župi. Ipak, poslušao sam tu osobu i nakon nekog vremena došao do nekih saznanja.

Odlazak na sv. misu u moju župu se pretvorio u radost. Moja cijela obitelj je tamo. U svojoj župi se osjećam kao da sam ovdje proveo cijeli život. Nigdje mi sv. misa nije tako sveta kao u mojoj župi. Nakon

nekog vremena smo moja supruga i ja upoznali divne ljude iz naše župe. Prepoznajemo se. Bliži smo jedni drugima. Ugodno se osjećamo. Znamo gdje pripadamo.

Što se tiče mog župnika, prvotno nisam imao najbolje mišljenje o njemu. Tako sam ja mislio. Nekoliko puta smo ušli

"Svakome kome njegov župnik 'ide na živce', ili ga smetaju neke stvari, predlažem da počne moliti za svoga župnika. Neka mu slobodno ode i iskreno kaže stvari koje ga smetaju..."

"Zaboravljamo da i svećenici mogu biti umorni. Zaboravljamo da su tu i krstítke, krízme, sahrane, vjenčanja... rad u župnom uredu... mise, blagoslovi kuća... Ipak, svi mi očekujemo nešto od našeg župnika i nešto tražimo. Ali, što mi njemu dajemo?"

u neke rasprave gdje se nismo baš najbolje složili. Poznato je kako sve ono što mi nije dobro, ja izravno kažem i o tome nastojim razgovarati. Moja supruga mi je znala reći kako će nama zasigurno zabraniti odlazak u crkvu zbog toga što ja stalno imam nešto za reći. Malo po malo, ipak sam počeo mijenjati svoje stavove. Nisam više siguran je li se promijenio moj župnik ili ja, ali mogu slobodno reći za svoga župnika da je to najbolji župnik na svijetu.

Svakome kome njegov župnik „ide na živce” ili ga smetaju neke stvari, predlažem da počne moliti za svoga župnika. Neka mu slobodno ode i iskreno kaže stvari koje ga smetaju... Možda to župnik ne vidi, ali neka počne moliti za svoga župnika! Tko će se boriti za svoga župnika ako neće župljani? Tko će moliti ako neće župljani? Tko će se boriti za svoju župu, ako neće župljani?

Mi zaboravljamo da je svećenika malo, a potreba puno. Zaboravljamo da i svećenici mogu biti umorni. Zaboravljamo da su tu i krstítke, krízme, sahrane, vjenčanja... rad u župnom uredu... mise, blagoslovi kuća... Ipak, svi mi očekujemo nešto od našeg župnika i nešto tražimo. Ali, što mi njemu dajemo? Samo tražimo. Koliko puta sam pitao ljude mole li za

svoje župnike i većinom su mi rekli da ne mole iako je njima potrebna naša molitva. Uglavnom znamo prokomentirati loše stvari, a ne potrudimo se ponuditi rješenje za stvari koje nas smetaju. To nam ne pada na pamet. Uvijek je kriv moj svećenik za nešto. Nikada ja!?

Spoznao sam kako najveću snagu sakramenta osjećam baš onda kada mi ga udijeli moj

“Uglavnom znamo prokomentirati loše stvari, a ne potrudimo se ponuditi rješenje za stvari koje nas smetaju. To nam ne pada na pamet. Uvijek je kriv moj svećenik za nešto. Nikada ja!?”

župnik ili supsidijar iz moje župe. Za mene je moj župnik najvažniji od svih Božjih slugu. Sve ono što sam tražio oko, mogu dobiti kod svoga župnika. On za mene ima i najveći autoritet. Ako se trebam dobro ispovjediti, otići ću u svoju župu. Rijetko gdje osjećam pomazanje kao što ga osjećam u svojoj župnoj crkvi. Sve što mi je potrebno imam u svojoj župi, iako to prije nisam vidio. Nisam tražio i nije me zanimalo. Nisam ni pitao, da budem u

potpunosti iskren.

Poznajem mnogo ljudi koji idu okolo, ali ne idu u svoju župu. Ne radi se tu o tome da se njima može reći kako oni ne vjeruju, ali vraćam se na onu rečenicu svoga prijatelja kako je katoliku dužnost i obaveza ići na svetu nedjeljnu misu u svoju župu. Sve ono što tražimo okolo, imamo u svojoj župi. Pred nosom nam je. Samo mi to ne vidimo. Ako želimo biti dobri katolici, onda ćemo ići u svoju župu na sv. misu. Ako želimo biti dobri katolici, onda će nam djecu krstiti naš svećenik kome smo voljom Božjom dodijeljeni u našoj župi. Počet ćemo prihvaćati naše svećenike kao svoje. Vjenčavat ćemo se u svojoj župi... Pomagat ćemo svoju župu... Ići ćemo na svetu nedjeljnu misu u svoju župu... Brinut ćemo o svojoj župi i o svome župniku. Naravno, ako želimo biti dobri katolici...

Vjerujem da velika većina vas koji ovo čitate, vole Boga svim srcem svojim i dušom svojom. Pokažite Mu tu ljubav tako što ćete ljubiti njegove svećenike koje nam je On dao. Isto kao što mi trebamo naše župnike, tako i oni trebaju nas.

Sve one koji žele vidjeti kako izgleda najbolja župa i župnik na svijetu, pozivam da posjete župu Lučko, jer to je moja župa i moj župnik. Ja drugih nemam. Isto tako, vjerujem da će moj župnik i supsidijar ovo pročitati, pa im želim ovim putem reći: „Voli vas vaš župljanin. I neka vas dragi Bog blagoslovi i od vas učini još veće svece.”

TKO JE SVEĆENIK?

„Bez sakramenta ređenja ne bismo imali Gospodina. Tko ga je postavio u tabernakul? Svećenik.

Tko je vašu dušu prihvatio u prvom koraku u život? Svećenik.

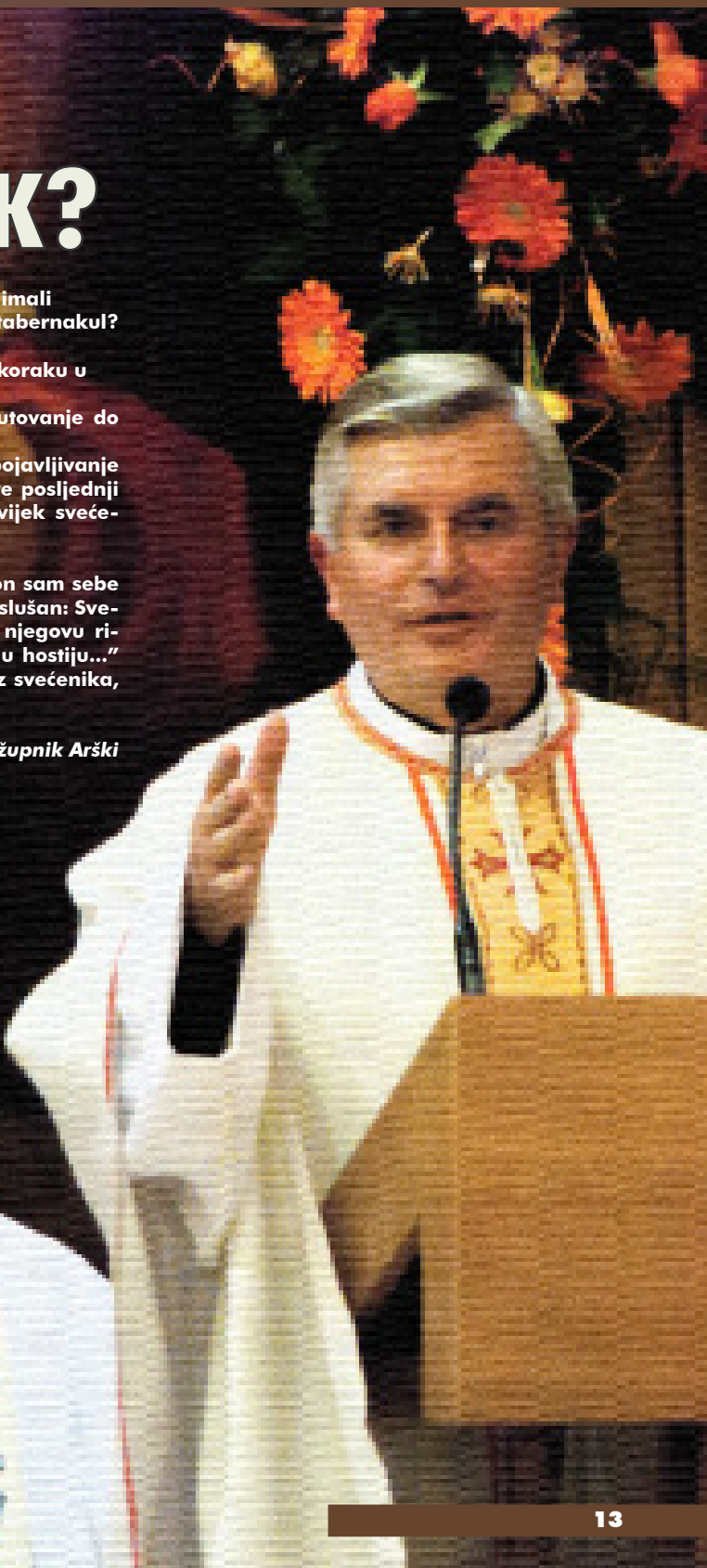
Tko je hrani i daje joj snagu za putovanje do konca? Svećenik.

Tko će ju konačno pripremiti na pojavljivanje pred vječnim Suceom time što je pere posljednji put u Krvi Kristovoj? Svećenik, i uvijek svećenik!“

„O, kako je velik svećenik! Kad bi on sam sebe shvatio, onda bi umro. Bog mu je poslušan: Svećenik izgovara dvije rečenice i na njegovu riječ napušta Bog nebo i ulazi u malu hostiju...“

„Ostavite jednu župu 20 godina bez svećenika, tu bi se onda klanjali životinjama.“

Ivan Maria Vianney, župnik Arški

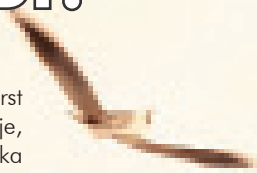

POZNAJETE LI TOG SVEĆENIKA U REVERENDI?

Tekst: Uredništvo lista Brazde

Poznajte li svećenika u reverendi, roketi, s biretom na glavi, koji drži prst na ustima? Kao da sebi i prolaznicima želi naglasiti vrijednost šutnje, dužnost čuvanja povjerene tajne. To je kip sveca mostova i mučenika ispovjedne tajne, svetog Ivana Nepomuka... Poznajete li ga?

IVAN NEPOMUK: Svetac Rimokatoličke crkve i mučenik

ROĐEN: 1340. god., Plzen

ŽIVOT MUČENIŠTVA: Radio je kao savjetnik i odvjetnik siromašnih na dvoru češkog kralja Vaclava IV. Ujedno, bio je kraljičin ispovjednik te ju je duhovno savjetovao kako da strpljivo podnosi teški karakter svoga supruga. Kralj je, u dvojbi oko kraljičine vjernosti, silno želio znati o čemu se kraljica povjerava Ivanu za vrijeme ispovjedi, no sv. Ivan Nepomuk je uporno odbijao išta kazati jer je kao svećenik brižno čuvao ispovjednu tajnu. Zatvoren je u tamnici i, nakon njegova daljnjeg upornog odbijanja na kraljevu molbu, ubijen 20. svibnja 1393. godine. Tijelo su mu zapalili, zavezali za kotač i bacili s mosta u rijeku Vltavu. Te noći, sedam zvijezda palo je iznad toga mjesta.

Proglašen blaženim: 31. svibnja 1721. god.

Proglašen svetim: 19. ožujka 1729. god.

Spomendan: 16. svibnja svake godine

Zaštitnik: ispovjednika, graditelja mostova, Češke, kraljica, siromašnih i protiv poplava

Crkve s njegovim imenom u Hrvatskoj: Stupnik – Lučko, Omiš, Glina, Saborsko, Vrbovsko

Okupljeni oko zajedničkog euharistijskog stola, i ove smo godine na divan način proslavili blagdan našega zaštitnika; svećenika u reverendi s prstom na ustima. Iako ga u mnogo navrata nismo prepoznali ili, tek, naoko zaboravili na njegovu patronsku zaštitu, postali smo dionici raznovrsnih plodova njegova života.

Zato, uberimo nešto od njegova svećeništva, moleći za duhovnu jakost svih svećenika. Uberimo nešto od njegova prsta na ustima, da znamo šutjeti kada istina ne treba naše blebetanje i nesavršene ljudske napore. Uberimo nešto od njegove sabranosti, kada puštamo da Bog govori, a mi slušamo. Uberimo, napokon, i nešto od njegova mučeništva, da nam nijedna žrtva ne bude mlinski kamen oko vrata, već zadovoljština obojana ljubavlju.

Dragi vjernici, 16. svibanj može biti zaboravljen dok svetačka duša ne poznaje datuma i vremena svoga zaborava. Zato, neka naredni blagdan bude prigoda za novo plodonosno djelovanje u duhu ovog velikog sveca.

SVETIŠTE MAJKE BOŽJE BISTRICKE NIJE PRIJE IZGLEDALO TAKO DALEKO...

Tekst: mala Marija i Nikola Tomečak

Torba? Spremna! Tenisice? Spremne! Hrana? Njami, spremno! Vreća za spavanje? Posuđeno! Volja? Pa, onako. Zar tako rano krećemo?

I krenusmo... Put zavjetnog hodočasničkog puta prema svetištu Majke Božje Bistričke. Obučeni u nepromočiva odijela, razigrane duše i otvorena srca, uputili smo se toga rujanskog jutra na svladavanje velikog planinskog lanca (sve je veliko onome tko često ne planinari, hi, hi...), da bismo, okupani znojem i izmorenim teškim torbama (težina mjerena zbog domaće hrane u torbama), stigli... do naše prve postaje. Ceste, ničim posebno obilježene, osim dobrodošle za sjedenje nakon prvog uspona. Krenuvši dalje, bilo je sve više i više postaja (čini se, mnogo više nego na križnom putu), i sve više i više našeg odmaranja (ne ljenčarenja, kao što biste mogli pomisliti). Jedan dio puta, neumorno smo držali krunice u našim rukama, iako riječi, zbog nagiba tog velikog planinskog uspona, nisu glasno i jasno izlazile iz naših usta. Ipak, vjerujem da su naša srca zato jasno i glasno odzvanjala riječi molitve. Otpjevavši „Lijepu našu” nam obrončima nepoznatog nam proplanka, uputili smo se na još jedan odmor u kojem smo zajednički blagovali i dijelili donesenu hranu (torbe

i dalje teške zbog prekomjerne donesene hrane), odspavali na travnjaku i dali sebi oduška spuštajući se niz tobogan. Odmoreni, odlučismo da trebamo malo ubrzati hod kako ne bismo tražili krijesnice za nastavak puta. Iako su nas krijesnice obišle, stigismo na određište, onako prljavi i malo „mirišljavi”, ali i dalje s otvorenim srcima i razigranom dušom (da znate, to je mnogo važnije od naših čarapa).

Radosni zbog našeg zavjetnog hoda, podnesene male žrtve obilježene ponekim upalama mišića ili boli u leđima,

zahvalni Bogu stali smo pred svetište, moleći našu Nebesku Majku za zagovor i zaštitu. Zaista, bila nam je naklona. Ne samo zbog lijepog vremena i sačuvanog hoda, već zbog mogućnosti našeg zajedništva kroz zajedničke obroke, molitvu, razgovor, spavanje, igru... To je velika stvar i nezamjenjivo sjećanje, a uskoro će biti prilike i za novo. To je ono što nadilazi i torbu, i tenisice, i bolove i umor... I zato za kraj:

Vjera? Nepokolebljiva!

Stanje? Uzbudeno, radoznalo, razigrano... Ma, posve prepušteno Tvojoj volji!

Slika 1

Mjesto radnje: Planinarska braćovština sv. Bernarda, Samobor

Slika 2

Likovi: Neki posve neobični...

Slika 3

Stanje: Duboka duhovna i misaona pripravnost

Slika 4

Stanje: Nije više pod kontrolom.

Slika 5

Stanje: Jako gladno!

Slika 6

Stanje: Jako pospano? Mislim, tako i izgleda...

Slika 7

Poanta priče: Neprocnjenjiva...

MINISTRANTSKE PUSTOLOVINE NA OBRONCIMA SAMOBORA

Tekst: mala Marija i Nikola Tomečak

Dugo smo iščekivali trenutak da se odvažno zaputimo u istraživanje bezbrojnih soba naše duše. Za uspjeh je bilo potrebno dodati djelić molitve; desetak pridruženih pustolova, voljnih druženja i promišljanja o vjeri; 5 vjernih pomagača; nekolicinu roditelja koji su budno pratili sadržaj radnje i nezamijenjivog Šefa koji je cijelo vrijeme nadgledao organizaciju. Plan i program pripremljeni, scena oblikovana i put je mogao započeti...

Za vrijeme jednog predivnog lipanjskog vikenda, skupina malih entuzijasta koji svake nedjelje revno ministriraju pri našem euharistijskom stolu, uputila se na toliko iščekivanu duhovnu obnovu koja se održala u planinarskom domu Bratovštine sv. Bernarda na Lovniku blizu Samobora. Predvođeni svojim voditeljem Nikolom te u zajedništvu s vjernim pastoralnim pomagačima iz naše župe, prisutni ministrianti mogli su se intenzivno posvetiti promišljanju svog vlastitog identiteta, odnosa s Bogom i zajedništva s drugima. Vrijeme ispunjeno tišinom, molitvom, igrom, radom, služenjem, planinarenjem... samo je djelić dragocjenosti koju smo mogli osjetiti kroz ova dva ispunjena dana. Zaista, potrebno se ponekad odmaknuti od buke koju često ne možemo nadglasati, kako u izvanjskom svijetu ulice i škole, tako i u unutarnjem svijetu naše duše. Upravo je, zato, ova duhovna obnova bila prvi korak u duhovnoj izgradnji mladog vjernika gdje on može osjetiti potpunu suprotnost od

dotadašnjeg ubrzanog ritma života ili pritiska zbog mnogobrojnih domaćih zadataka i školskih obaveza. Duhovnom voljom, svim tim nezaobilaznim obavezama pružamo daljnju motivaciju za napredovanje, kako ono općeljudsko, tako i ono duhovno.

Očeličeni duhovnom snagom, uz mnoštvo nezamjenji-

vih bratskih doživljaja, s nestrpljenjem iščekujemo narednu duhovnu obnovu i druženje gdje se nadamo da će i mnogi drugi moći prepoznati ljepotu koju smo mi doživjeli i kojima, gotovo smiono, možemo reći da želimo u njima razviti preobraćenu duhovnu „zavist”; onu koja žudi za dobrom; prema sebi, Bogu i bližnjima.

MISIJSKI DAN U SVJETLU MALIH MISIONARA

„Ivanovi anđeli“ pokrenuli prvi misijski sajam u župi

Tekst: Tina Krpan

U misli mi dolaze riječi pjesme: „Tamo gdje palme cvatu, tamo ja želim poč. Ja želim svijetu reći, kraljuje Gospod Bog!“, koja divno opisuje posvemašnju misijsku ljubav. Pa, dragi vjernici, zapjevajmo zajedno...

U proljeće nam je stigla gošća iz Nigerije, s. M. Lucija Vincek iz Družbe sestara karmelićanki BSI. Probu, inače ispunjenu pjesmom i pripremom za nedjeljnu misu, zamijenila su svjedočanstva, zanimljivosti i pošalice koje nam je iznijela naša nova prijateljica iz misije. Ivanovi anđeli upijali su svaku riječ i, gledajući pripremljene fotografije, bili posve iznenađeni skromnošću života djece u Africi. Od srca zahvaljujemo sestri Luciji što smo se uspjeli ujediniti u činjenju dobra te nekoliko mjeseci kasnije zaista zasukati rukave i krenuti u akciju.

Anđeli su angažirali roditelje,

ali i sve dobronamjerne župljane voljne pomoći (kojima i ovim putem od srca zahvaljujemo) te osmislili način kako da svi zajedno pomognemo obiteljima iz dalekih zemalja. Odlučili smo pokrenuti jednu dobrotvornu tradiciju u našoj župi: MISIJSKI SAJAM na kojem smo prodavali domaće proizvode pripremljene vrijednim rukama naših župljanki, ali i župljana. Dana 20. listopada, na misijsku nedjelju, iza svake mise prodavali smo prikupljene pekmeze, zimnice, med, rakije, vina, likere, sokove, orašaste plodove pa čak i pletene papuče. „Kako li je lijepo kupovati kada znate da

činite dobro djelo, a k tome su proizvodi i domaći!”

Sajam je bio odlično posjećen i prikupljeno je dovoljno sredstava da se barem malo olakša život skromnim stanovnicima Afrike. Nadamo se da će svake iduće godine odaziv biti sve bolji te svakako primamo dobrodošle prijedloge o, možda, nekim novim i drugačijim proizvodima iz kućne radinosti. Nekolicinu proizvoda koji su ostali neprodani, donirali smo sestrama majke Terezije u Jukićevoj ulici koje skrbe o mnogim beskućnicima našega grada. Na kraju, molimo Božju milost da nas i dalje nadahnjuje u činjenju dobrih djela.

HUMANITARNA PRODAJA KOLAČA ZA UDRUGU „BETLEHEM“

Tekst: Klara Majstorović

“Ako činiš dobro, pripisat će to tvojim sebičnim ciljevima. Nije važno, čini dobro!...

Dobro koje činiš, sutra će biti zaboravljeno. Nije važno, čini dobro!...

Ako pomažeš ljudima, možeš loše proći. Nije važno, pomaži im!...”

Natpis na zidu u „Shishu Bhavanu“, domu za djecu u Kalkuti, koji je osnovala Majka Terezija.

Voditelji zbora su predložili da napravimo humanitarnu prodaju kolača. Vijest smo dobili na probi. Napravili smo grupe u kojima je bilo do pet članova i zatim smo se podijelili po kućama gdje smo pomagali u pripremi i pečenju

kolača. Svaka je grupa radila najmanje tri vrste kolača koje smo iste večeri donijeli u dom „Sijač“. Tamo smo ih razvrstali u male kutijice. Prodavali smo ih u dane trodnevnice uoči blagdana našeg zaštitnika sv. Ivana Nepomuka. Kutijice

s kolačima nisu imale cijenu, već su župljani mogli dati svoj dobrovoljni prilog. Uz Božju pomoć, prodali smo sve kolače i sakupili novac za štice udruge „Betlehem“. Uspješno završivši akciju, krenuli smo na put...

PUT PREMA UDRUZI „BETLEHEM“

Tekst: Luka Zirdum

Putovanje, povezano sa započetom humanitarnom akcijom prodaje kolače, dobiva svoj nastavak. Pročitajte dojmove koje je na tom putu doživio jedan naš vrijedan član župne zajednice. Objavimo njegove tenisice i razigrano se zatrčimo u nove pustolovine...

I tako smo krenuli na izlet; svi Ivanovi anđeli i ministranti... Put je bio jako zabavan, a kako i ne bi kad si okružen svojim najboljim prijateljima. Prvo odredište bio je pavlinski samostan u Svecicama kod Ozlja. Prvo smo se upoznali s domaćinima koji su nas dočekali pred crkvom i samostanom gdje smo im uručili sve one potreštine za malenu djecu i majke, štíćenike udruge „Betlehem“. Nakon toga smo u dvorištu pred crkvom pojeli

svoje sendviče. Poslije obroka i odmora smo se išli igrati. Ljuljali smo se na ljuľjačkama, igrali frizbijem, istraživali veliko dvorište i okolinu crkve. Šetali smo se Božjim vinogradom koji se nalazi na južnoj strani kompleksa crkve i samostana. Nakon što smo sve obišli, ušli smo u crkvu gdje smo izmolili krunicu i zahvalili Bogu, a naši su nam domaćini ukratko opisali rad Udruge, štíćenike koje ona zbrinjava te način na koji Udruga djeluje. Tom smo

im prilikom uručili novčani dar koji su naši župljani skupili kupnjom kolača. Okrjepljeni i razigrani, uputili smo se prema jednoj od kuća udruge „Betlehem“. U njoj živi nekoliko majki sa svojom djecom. Poslužile su nas grickalicama i sokom, a za to vrijeme smo s njima razgovarali o crticama iz njihovog života, problemima s kojima se susreću i svakodnevnim radostima. S njima smo pričali oko 45 minuta, a onda se i oprostili. Naravno, s velikim žarom u

srcu zbog njihova upoznavanja.

Nakon toga, krenuli smo prema župi Krašić. Kad smo stigli, odmah smo ugledali spomen župnu kuću gdje je posljednje godine svog života proveo blaženi Alojzije Stepinac. Ušli smo u kuću i dobro je razgledali. Bili smo oduševljeni. Ispred kuće bila je ogromna tratina, a nasred nje prekrasna velika fontana. Kao što pretpostavljate, svi smo odmah pojurili prema njoj i sjeli na rub. Razgovarali smo, zezali se i prskali vodom. Kasnije smo svi išli kupiti sladoled. Tijekom cijelog izleta smo čuvali Tea, sina naših voditelja Tine i Mladena. Nakon nezaboravnog dana, vratili smo se u svoju župu u kojoj i dalje pjevamo i ministriramo dragom Bogu koji nas je čuvao tijekom cijelog dana. Zaista, bio je to poseban dan s posebnim ljudima...

UGODNI RAZGOVOR S OBITELJI PETRIĆ

Razgovor moderirao: Mladen Krpan

Tekst i fotografije: Obitelj Petrić

U Unčanskoj ulici, na području naše župe sv. Ivana Nepomuka, u žutoj ovećoj kući koja je tek pred tri godine dobila fasadu, živi obitelj koja je „atipična“ za našu sredinu. Radi se o Petrićima, koje susjedi prijateljski nazivaju „Argentincima“, a koji su doselili u Lučko 2001. godine. Kao naše ljude, koji su ipak malo drugačiji od nas starosjedioca, konačno smo se odlučili posjetiti ih i saznati kako su došli među nas, kako razmišljaju, koja je njihova životna povijest... Svakako pročitajte i sami se uvjerite u posebnost ovoga doma.

Draga obitelji Petrić, molimo vas da nam se ukratko predstavite i kažete našim župljanima rečenicu ili dvije o sebi.

Obitelj Petrić je velika... i još raste. Tu su Domagoj Ante Petrić, novinar i bivši dužnosnik, rođen 1938. god. na Strossmayerovom šetalištu u Zagrebu. Tu je i njegova supruga Monica Marta, rođena Paolino, Argentinka iz Buenos Airesa; sin Patricio Marcos, diplomirani pravnik koji već priprema vjenčanje i svadbu s mladom Zvonimirom iz Sesveta. Jedna kći, Ana Rosalía, živi trenutačno u Argentini i radi u hrvatskom veleposlanstvu, dok druga kći, Maria Monica, živi ovdje u Unčanskoj sa suprugom Adrianom (Hrvatom rođenim u Argentini) te sa svojom kćerkicom Lucíom. Kad navršši svoje dvije godinice, tjedan kasnije ili tjedan ranije, Lucía će dobiti bracu ili seku da joj život bude još veseliji.

Kada se prisjetite, kako je uopće nastala vaša životna povijesna veza Argentina – Hrvatska?

„Ta naša povijest jest done-

kle iznimna, ali vjerujem da bi mnogi Hrvati, koji su htjeli ili morali iseliti iz Domovine i koji su se odlučili na povratak, mogli ispričati svoja vlastita neobičajena iskustva. Nema nas povratnika jako mnogo, ali nas ima”, kaže nam Domagoj Ante Petrić, glava obitelji, koji je sa svojim roditeljima i sestrom morao napustiti Hrvatsku u svibnju 1945. god. Od prvoga dana egzila, vjerovao je u povratak i tom povratku usmjerio je i svoje molitve Bogu i odnose s ljudima u Argentini. Također,

tako se usmjerio i na brak s Mónica, koja je mnogo vremena prije vjenčanja prihvatila zamisao da će jednom i ona, negdje u Hrvatskoj, biti prava Hrvatica.

„Suprug i ja smo se upoznali u Buenos Airesu, služeći kao volonteri u jednom vincentinskom domu za nezbri-nute i krajnje siromašne majke s djecom”, sjeća se gospođa Mónica. „Tu smo zaista dali 14 godina našega života, a u svojoj župi, Santa Rosa de Lima, nekoliko godina sam volenti-

rala u tjednoj javnoj kuhinji za potrebitu djecu. Isto tako, još uvijek u sebi nosimo divnu uspomenu na rad u Colegio Don Orione, osnovnu školu koju su pohađala naša djeca. To je škola Malih sestara misionarica milosrdnica, požrtvovnih i prosvijetljenih časnih sestara, Reda kojeg je osnovao, danas sveti, Don Luigi Orione. Bio je đak sv. Ivana Bosca, mnogo je radio i u Argentini, a kanonizirao ga je papa Ivan Pavao II. Zajedničkim radom časnih sestara i organiziranih roditelja, uz osnovnu školu, naša Institucija uspjela je izgraditi i organizirati srednju školu. Sva ta djelatnost pretvorila je jednu malu četvrt ogromnoga grada u područje kršćanske ljubavi i solidarnosti, a to je upravo nešto čega je tada u velikim gradovima bilo jako malo”, ističe gospođa Mónica.

„Dolazak u Hrvatsku bio je prekrasan doživljaj, ne samo za mog supruga, nego i za mene i našu djecu Patricia Marcosa, Mariu Monicu i Anu Rosaliu (imali su 14, 11 i 9 godina, od najstarijega do najmlađe). Ipak, moram priznati da smo tada osjećali i stanovitu neizvjesnost koju stvara svaka nepoznanica. Međutim, ta neizvjesnost se brzo rješavala kroz upis u škole, kroz prijateljstva koja smo sklapali jer smo svakog dana nailazili na krasne ljude. Mogla bih reći, na čestite Hrvate i uglavnom dobre vjernike”, opisuje nam gđa. Petrić, s veselim osmjehom, ta prva vremena u Hrvatskoj.

Kako procjenjujete život katolika Hrvata u Argentini, ako ga usporedite s vjerskim životom u Hrvatskoj?

„Vjerski život je snažan među našim iseljenicima”, zapauzava naš domaćin, gosp. Petrić, „unatoč toga što se osjeća sve više manjak svećenika Hrvata posvuda u inozemstvu. Godine prolaze, a iz Domovine je sve teže poslati nekog dušobrižnika, pogotovo kad se i u samoj Hrvatskoj počinje osjećati manjak svećenstva. Ipak, u hrvatskim se obiteljima živi vjera iako u mnogim gradovima i predgrađima nije lako redovito ići na ‘hrvatske mise’. Pod takvim okolnostima, posebice su važne vrijednosti koje u obiteljima oni stariji prenose na one mlađe članove. Te vrijednosti svakako uključuju domoljublje i vjeru, s napomenom da hrvatsko domoljublje nikako nije u koliziji s poštivanjem i privrženosti državama u kojima se živi. Dapače, mnogo puta sam rekao svojoj djeci: ako si dobar Hrvat, bit ćeš i dobar Argentinac.”

Kako ste, na koncu, pristigli u Lučko? Što vas je povezalo s Lučkom?

„Božja pomoć i duga potražnja po Zagrebu i okolici jer smo imali malo novaca.

Bili smo podstanari, a onda smo najviše zbog djece, godine 2001., htjeli riješiti stambeno pitanje. Konačno smo jednoga dana naišli na ovu, tada Roh Bau kuću, koja je, prema svjedočanstvu bivšeg vlasnika, u smjesi zamiješanoj u zidu imala pohranjenu sliku Majke Božje... Pa, s time”, svjedoči nam u svojoj vjeri naša župljanka, „mislim da je sve rečeno. Kao da je Gospa vodila naše korake i dovela nas ovamo upravo kada smo bili skoro smalaksali u toj potražnji. A dovela nas je u sredinu radišnih ljudi i u župu gdje je zajednica aktivna.”

Kada promatrate život naše župe, što biste istaknuli da je u našoj župi sv. Ivana Nepomuka posebne hvale vrijedno, a što bi još trebalo dobroga uvesti ili nadopuniti?

„Znam da će moj suprug reći kako bi trebalo uvesti redovito grijanje crkve za vrijeme sv. Misa”, kaže nam, uz smijeh, gđa. Monica, „ali svakako ima tu mnogih tema za posebnu pohvalu. Neki dan smo u obiteljskom razgovoru konstatirali kako se u našoj crkvi, kroz sve ove godine, nikada nije dogodilo da se predviđena misa ne bi održala, da se župnik vlč. Vjekoslav ne bi odazvao na nečiji poziv, da bi došlo do ne-

“Neki dan smo u obiteljskom razgovoru konstatirali kako se u našoj crkvi, kroz sve ove godine, nikada nije dogodilo da se predviđena misa ne bi održala, da se župnik vlč. Vjekoslav ne bi odazvao na nečiji poziv, da bi došlo do nekakvih sukoba ili uvreda među župljanima, ili da bi se zapostavio vjeronauk za djecu i mlade...”

kakvih sukoba ili uvreda među župljanima, ili da bi se zapostavio vjeronauk za djecu i mlade... Posebno je pohvalno što se organizirala tiha molitvena zajednica 'Živa krunica', a desetogodišnje postojanje 'Cenacola' pridonosi duhovnom životu u župi. Također su važne sv. Mise zornice i bratsko okupljanje vjernika nakon njih gdje se oni susreću oko šalice čaja. To je, uistinu, važan dio adventskog duha koji se odražava na cijelu godinu. Sve se to možda dovoljno ne ističe u Lučkom kao veliki uspjeh jer je to potpuno uhodano i normalno u našoj župi... Ipak, nije baš tako svugdje u ljudskim zajednicama pa ja to posebno cijenim."

„I ovaj časopis 'Brazda' je važan i vrijedan i to vam kažem kao novinar", nadovezao se suprug. „'Brazda' podržava svijest, podučava nas kad se radi o vjerskim pitanjima, širi znanje i pridonosi međusobnom upoznavanju župljana, a to je osnova vjerskih uvjerenja i kršćanske solidarnosti. Važno je i održavanje umjetničke sakralne i narodne djelatnosti preko ovih naših marljivih zborova raznih pokoljenja jer tu ima mnogo umjetničke sposobnosti i discipline. Mislim da naša župa nije umorna. Naprotiv, ona je vitalna. Naravno, ne-

dostaje nam jedna dobra web stranica koja bi nadopunjavala barem jednom tjedno svoj sadržaj jer se jedna četvrtina našeg stanovništva koristi internetom i pregledava zanimljive stranice. Postojeća stranica, www.nepomuk.hr, možda nije dovoljna.

Isto tako, mislim da u župi treba ojačati kulturni život, ne teoretskim podatcima i filozofskim formulacijama, nego predavanjima koji se vežu uz hrvatsku stvarnost koja danas nije sjajna. Ljudi trebaju snage, saznanja, treba im istina

o pozadini koja se nalazi iza događaja koji nam narušavaju Domovinu, treba buditi hrabrosti za svakodnevnicu. Ima u Hrvatskoj veoma informiranih analitičara, sociologa i pisaca koji se rado odazivaju na poziv na održavanje predavanja, a vidimo kako ih današnji mediji zaobilaze u širokom krugu. Današnji Hrvat i današnji katolik treba biti posebno dobro informiran, jer se u Hrvatskoj šire pomutnja, sukobi i kleveta na svakom koraku", ističe gosp. Petrić.

Kakve emocije je probudio u vama odabir Argentinca kardinala Bergoglia za Papu?

„Njegov dolazak na čelo Katoličke Crkve ispunio nas je srećom i ponosom, zdravim ponosom i nadom jer Crkva u Argentini posebice treba veliko

„...časopis 'Brazda' je važan i vrijedan i to vam kažem kao novinar", nadovezao se suprug. „'Brazda' podržava svijest, podučava nas kad se radi o vjerskim pitanjima, širi znanje i pridonosi međusobnom upoznavanju župljana, a to je osnova vjerskih uvjerenja i kršćanske solidarnosti.”

“...mislim da u župi treba ojačati kulturni život, ne teoretskim podacima i filozofskim formulacijama, nego predavanjima koji se vežu uz hrvatsku stvarnost koja danas nije sjajna. Ljudi trebaju snage, saznanja, treba im istina o pozadini koja se nalazi iza događaja koji nam narušavaju Domovinu, treba buditi hrabrosti za svakodnevnicu.”

osvježenje. Crkvu treba ojačati u cijelom svijetu jer razni degenerativni društveni i politički procesi tjeraju svijet u nove katastrofe. Često pod floskulama nekih ljudskih prava manjina, koje samo prekrivaju razne devijacije i nameću u društvu nove diktature, a u gospodarstvu šire siromaštvo. Na drugu stranu, papa Franjo je prijatelj kardinala u miru Karlića, sina Hrvata Ivana Karlića i Milke Mavrić, iz Grižana, koji su imigrirali u Argentinu početkom XX. st. Prijatelj je hrvatskih fratara, uvijek je bio pristupačan mladim hrvatskim intelektualcima i studentima na Katoličkom sveučilištu (UCA) i zato ga smatramo prijateljem pa nam je kao osoba bliži. Na univerzalnom planu, smatramo ga požrtvovnim Božjim nadničarom koji je spreman ukaljati cipele na svim blatnjavim putovima gdje ga čekaju ljudski jadi.”

Na kraju, neizmjereno vam zahvaljujem na iskazanom životnom svjedočanstvu. Vjerujem da će mnoge naše župljane vaša životna priča zaista dotaknuti i potaknuti na još intenzivnije vjersko promišljanje i privrženost Bogu. Želite li poručiti nešto našim župljanima uoči

nadolazećeg blagdana Božića?

„I mladima i starijima, i onima jako mladima i jako starijima, neka Isus Krist, uz Dje-

vicu Mariju i sv. Josipa, oživi vjeru u stvarnost Božje ljubavi koja djeluje uvijek i posvuda. Neka se živa slika Svete Obitelji učvrsti ponovno na ovaj Božić u svakom domu, a Isusov ovozemaljski put neka bude poziv na solidarnost i blagost i odlučnost kad se radi o tuđim patnjama i potrebama. Bog nas pratio i blagoslovio nam svima Novu Godinu 2014.!”

DUHOVNA OBNOVA OBAVIJENA ŠUTNJOM

Tekst: Rafaela Mrdjen-Hodžić

Donosimo vam duhovnu ispovijest vezanu za iskustvo duhovne obnove u šutnji. Unatoč buke koja često zaglušuje naša vanjska i nutarnja osjetila duše, postoje trenuci u kojima njene zaglušujuće decibele možemo smanjiti na minimum i sabrano uživati u prisutnosti Božjoj.

Jeste li ikad šutjeli na dan, dva? Ja nisam.

Uz poticaj naše voditeljice i potporu mojih ukućana, odlučila sam otići na duhovne vježbe koje su se održavale u Zagrebu, na Vrhovcu, u samostanu dragih nam karmelićanki BSI od 18. - 20. listopada 2013. na temu: „Blago čistima srcem, oni će Boga gledati.” Voditelj je bio o. Miljenko Sušac, SMM.

Nisam imala nikakvu predodžbu kako će to izgledati, koliko će nas biti, što ćemo raditi. Bio je prekrasan dan, sunce je grijalo, a na dvorištu nas je otvorenih ruku i vesela srca dočekala s. Maja Pavla. Pokazala mi je smještaj, lijepu malenu jednokrevetnu sobicu jer „ovo su vježbe u šutnji i nema pričanja.” Polako smo se okupili, a bilo nas je zaista sa raznih strana lijepo nam naše, od Dalmacije do ravne nam Slavonije. Stigao je i naš voditelj o. Miljenko.

Sjeli smo u dvoranu, kratko se predstavili i krenuli „čistiti” srca. Pater nas je uveo u temu i već je svojim prvim riječima dao do znanja koliko je važno ozbiljno shvatiti potrebitost šutnje. Previše je buke u svijetu oko nas i u nama samima

da ni sami sebe više ne čujemo. Ne čujemo što nam duša govori i ona prečesto viče pa ju hranimo svim i svačim, samo ne onim što joj treba. Potrebno je čuti sebe, potrebno je čuti Onoga koji nam, ustrajno i tiho, nježnim glasom govori kako dalje. Tek u šutnji možemo dublje zaroniti i približiti se sebi.

Izmjenjivala su se tako redom predavanja, osobna razmatranja, sveta misa, klanjanje i zajednički obroci. Predavanja su bila kratka, jasna i pogađala su u srž te nisu ostavljala mjesta dvojabama. Sad više nismo mogli reći kako nam nitko to prije nije rekao. Bila su pravi

poticaj za ono što je slijedilo. Naime, uz predavanja su nam podijeljeni i tekstovi za osobno razmatranje koji su obrađivali: Čistoću srca, Duhovni život kao nastojanje oko posvećenja temeljnih duševnih moći vlastitog bića – Razum i pamćenje, Duhovni život kao nastojanje oko posvećenja temeljnih duševnih moći vlastitog bića – Osjećaji, volja i mašta te Čišćenje duše – put analogan u vremenu i vječnosti. Svatko od sudionika pokušao je pronaći svoj mali kutak. Meni je nekako najljepše bilo u vrtićkom dvorištu, a ponekad na ljuljači ili klupici pored bazena s pijeskom, okupanih sunčevim

zrakama. Prvo razmatranje mi se učinilo jako dugo. Teško se bilo usredotočiti tih sat vremena, a da mi misli ne vrludaju. Svako iduće mi se činilo sve kraće. Tada mi je postalo jasno koliko je potrebno i nužno bilo šutjeti. Ne znam što bi nas moglo u tako kratkom vremenu otrgnuti od misli, poteškoća i svih briga da bismo rezervirali

misli samo na postizanje čistoće srca.

Obroci su bili posebno iskustvo jer se jelo u tišini, slušajući laganu meditativnu glazbu. Posluživali smo jedni druge, a komuniciralo se pantomimom, uz pokoju nužno izgovorenu riječ. Trudili smo se šutjeti i izgleda kako smo više-manje u tome uspjeli.

Vikend se bližio kraju. Osaženi i obnovljeni, nahranjeni i puni poticaja, vratili smo se svojim najbližima. Zahvalna za ovo iskustvo, ohrabrila bi sve da daruju sebi malo vremena i odu na jednu izazovnu šutnju. Čovjek se iznenadi kako šutnja može biti rječita...

ČETVRTA OBLJETNICA ZAJEDNICE KARMELSKIH LAIKA BSI, HRVATSKI LESKOVAC

Tekst: Renata Krajjina, voditeljica ZKL-a

Donosimo vam u cijelosti izrečen govor s proslave četvrte obljetnice Zajednice karmelskih laika BSI koja djeluje u Hrvatskom Leskovcu. Dragi vjernici, neka ovaj tekst bude i vama daljnji poticaj za promišljanje karmelske duhovnosti i djelovanja.

„Sestre i braćo u Kristu i u ljubavi prema duhovnosti našeg Karmela BSI.

Srdačno Vas pozdravljam na četvrtu obljetnicu ZKL-a Hrvatski Leskovac. Radosno, na ovaj blagdan naše drage Bl. Marije Terezije od Svetog Josipa, pozdravljam sve nazočne časne sestre karmelićanke, a s posebnim poštovanjem časnu majku Angelinu, provincijalnu poglavaricu sestru Kristinu, leskovačku poglavaricu sestru Emanuela i časnu Karlu Mariju, generalnu savjetnicu.

I Vama, dragi ZKL-ovci, svakom ponaosob, zahvaljujem što postojano i ustrajno, svojom molitvom i dolascima na naše sastanke i pobožnosti,

iskazujete ljubav prema Bogu, a ujedno time jačate naše zajedništvo, našu crkvenost i svjedočenje vjere, baš ovdje i danas. Velik je to prinos koji će svakako biti važan čimbenik i pri kanonizaciji naše Bl. Marije Terezije od Svetog Josipa.

Ona je svoj apostolat započela duhovno duboko, ali i široko, otvorena srca i duše. Stoga, njegujući tu duhovnu, katoličku širokogrudnost, i mi danas rastemo. U naše karmelsko zajedništvo primamo nove članove. Njima izražavam iskrenu zahvalnost, čestitku i dobrodošlicu. Interesantno, baš dok se bliži stota obljetnica dolaska Bl. Marije Terezije od Sv. Josipa na ovaj Brijeg, i naš broj člano-

va je otprilike blizu tog broja. Što to zapravo znači i što nam taj podatak poručuje? Poručuje nam jednostavnu istinu. Sveci, poput naše Bl. Marije Terezije, jesu i bit će uvijek aktualni, životni i plodonosni! Oni oplemenjuju život vjernika!

Stoga, sestre i braćo, uputimo zahvalnost Bogu Ocu, Sinu i Duhu Svetomu, što se danas među nama uzdižu hvale i blagoslovi.

Sretna Vam četvrta obljetnica ZKL-a!

Bl. Marijo Terezijo od Sv. Josipa, koja si oplemenila ovaj brežuljak nadomak Zagreba, u srcu Hrvatske, i naše duše, moli za nas, danas i u vijek vjekova, amen!”

KARMELIĆANKE BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA NA INTERNETU!

Tekst: Ivana Kesten

Novo i aktualno, ali, još više od toga, duhovno izazovno. Svakako nađite vremena za internetske karmelske pustolovine!

Od mjeseca listopada ove godine, Zajednica sestara karmelićanki Božanskog Srca Isusova prisutna je na internetskoj web stranici, uređenoj kroz novi dizajn i obnovljene sadržaje. Nove, tzv. rezpozivne web stranice, rađene su prema najnovijim tehnološkim dostignućima u kojima se elementi prilagođavaju sadržaju ekrana.

Nove stranice žele pružiti

sadržajne informacije, no, prvotni im je cilj duhovno obogaćenje čitatelja i poticaji za život u vjeri. Nadamo se da će to moći iskusiti oni koji iščitavaju teme o Družbi, njenoj duhovnosti, Utemeljiteljici, radu, djelatnostima, događanjima i zanimljivostima.

Vjernicima koji su u osobitim životnim prilikama ili teškoćama, pruža se mogućnost

da sestrama pošalju svoje preporuke u molitve kako bi u zajedništvu vjere doživjeli snagu molitve te blagoslove koje ona donosi. Zasiurno će se mnogi osjetiti potaknutima da se u svojim potrebama preporučē zagovoru bl. Marije Terezije od sv. Josipa, utemeljiteljice Družbe, koja je ljubila hrvatski narod te koračala putovima Hrvatskog Leskovca. Po njenom

zagovoru dogodila su se mnoga uslišanja.

Hrvatska provincija karmelićanki BSI ima 12 samostana u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Rusiji i Nigeriji, a provincijalno sjedište je upravo u Hrvatskom Leskovcu, u župi Stupnik-Lučko. Stoga, ovdje možete naći

vijesti o događanjima u vašem susjedstvu.

Osim nove web stranice, sestre su odnedavno uključene i u društvene mreže. Prisutne su na facebooku, google+ i youtubeu. Na ovaj način žele se približiti svim vjernicima, posebice mladima. Na youtube kanalu možete naći mnoštvo zanimljivih sadržaja: karmelske pjesme, "Živi križni put", dokumentarni film o bl. Mariji

Tereziji od sv. Josipa, predstave, detalje s druženja Zajednice laika Karmela Božanskog Srca Isusova i Mladih Karmela BSI.

Sestre karmelićanke BSI su aktivne u mnogim djelatnostima. Neke od najrazvijenijih djelatnosti su skrb za nezbrinutu djecu, rad u dječjim vrtićima, apostolat s obiteljima te rad s mladima. Svaka će od ovih djelatnosti do kraja godine dobiti i svoju poddomenu na slijedećim linkovima:

Domovi karmelićanki BSI za nezbrinutu djecu:
domovi.karmelbsi.hr

Dječji vrtić svete Male Terezije:
vrtici.karmelbsi.hr

Zajednica karmelskih laika BSI:
laici.karmelbsi.hr

Mladi Karmela BSI:
mladi.karmelbsi.hr

Vođene riječima svoje Utemeljiteljice: „Vjeru sam držala svojim najvećim blagom koje trebam brižno čuvati”, sestre Karmelićanke BSI Vas pozivaju da, ukoliko provodite vrijeme uz Internet, svakako ga iskoristite i za svoj duhovni rast. Nadamo se da Vam njihova stranica u tome može pomoći.

Brazda

SVECI SE NE RAĐAJU, SVECEM SE POSTAJE SVAKI DAN! – KATEHEZE ZA ODRASLE

Tekst: Luka Drobilo

Pastoralni izazovi su danas veoma snažni jer treba djelovati sukladno ovosvjetskim provokacijama, vrijednosnim turbulencijama i kršćanskim previranjima. Ipak, pastoralni izazovi trebaju obnoviti blisku vezu s onim duhovnim izazovima za koje često ne nalazimo vremena da o njima promišljamo i međusobno razgovaramo. Projekt kateheza za odrasle, novi je projekt u našoj Zagrebačkoj nadbiskupiji. Ovaj tekst želi vam ocrtati duh tog projekta i njegovu važnost. Svakako nađite vremena da ga pročitate jer u vama može probuditi nove duhovne i pastoralne „ambicije“.

Vjerujem da nam je vjeronauk kao pojam i praksa svima vrlo dobro poznat, a uostalom, svi smo ga u jednom periodu svoga života pohađali. Normalna stvar je da čovjek, dok je mlad, treba usvojiti mnoge spoznaje koje će mu tijekom života biti potrebne. Većina njih nas upoznaje s ovim svijetom i uči kako živjeti u njemu, što je itekako potrebno i bez čega ne bismo opstali. Ipak, s druge strane, ako se zadržimo samo na onome što vidimo i čujemo, tek smo zagreblili površinu. Kako bismo doprli dublje i potpunije spoznali svijet, trebamo biti puno „ambiciozniji“, ne smijemo se zadržavati na onome što vidimo, što možemo dotaknuti, čak ni na onome što možemo zamisliti, nego trebamo svoj pogled okrenuti

u nepoznato, nepojmljivo, van prostora i vremena... Ako to učiniš, ako iskreno i predano tražiš, prije ili kasnije susrest ćeš Boga! A kada jednom upoznaš Boga, počet ćeš svijet gledati posve drugim očima. Vidjet ćeš silno bogatstvo i ljepotu koji su cijelo vrijeme bili ovdje, ali ih nisi mogao pojmiti. U svemu i svakome oko sebe vidjet ćeš Božji dodir. Kako bi to mogao postići, prvo treba znati gledati, pri čemu ne mislim gledati očima, već gledati srcem tako da možeš vidjeti Boga!

Za razliku od gledanja očima, gledanje srcem predstavlja ono što baš i ne može svatko i čemu su mnogi sveti ljudi tijekom povijesti posvećivali svoje čitave živote. Za razliku od većine, oni se nisu zadovoljavali

samo sa znanjem kako preživjeti, već su htjeli znati kako stvarno treba živjeti, kako biti Čovjek! Kako svatko od nas ne bi morao isto to ponavljati, danas postoji nešto što, kao što smo već maloprije zaključili, svi poznajemo kao vjeronauk, preko kojega, zahvaljujući životnim iskustvima tih svetih ljudi i cijele Crkve kroz stoljeća, možemo lakše upoznati Boga. Prema našem obrazovnom sustavu, normalna je praksa da tijekom osnovne i srednje škole pohađamo školski vjeronauk i župni vjeronauk kao pripremu za prvu pričest i krizmu, no, što nakon toga?

Prema mom dojmu, uvriježeno je mišljenje kako je vjeronauk samo za djecu jer smo mi odrasli(ji) već naučili ono što je potrebno i ne moramo se više time „zamarati“. Poznata narodna izreka kaže: „Čovjek uči dok je živ!“, što se odnosi i na vjeru, prema čemu bi naš cijeli život trebao biti jedan veliki vjeronauk. Kao što naslov ovoga teksta kaže: „Sveci se ne rađaju, svecem se postaje svaki dan!“ Kad smo već tako

“Kako bismo doprli dublje i potpunije spoznali svijet, trebamo biti puno ‘ambiciozniji’, ne smijemo se zadržavati na onome što vidimo, što možemo dotaknuti, čak ni na onome što možemo zamisliti, nego trebamo svoj pogled okrenuti u nepoznato, nepojmljivo, van prostora i vremena...”

pametni i znamo sve te izreke, prisjetimo se odmah još jedne poznate „krilatice”: „Svatko od nas je pozvan na svetost!” Ova posljednja se prilično često koristi i možda bismo mogli reći da je već postala pomalo otrcana, ali čak i da je, vrijednost poruke koju nosi nije nimalo umanjena. Meni se čini da problem nije u poruci, nego u našem dojmu svetosti. Kada nam netko kaže da trebamo biti sveti, svima na pamet prvo padnu neki od poznatih svetaca i neki od detalja iz njihovih života: sv. Benedikt bježi od svih kako bi živio sam u pećini; sv. Franjo veći dio godine posti, baca se u trnje kako bi savladao napasti tijela; sv. Nikola Tavelić svetost „zarađuje” mučeničkom smrću kao i mnogi drugi više ili manje slični primjeri „ludosti” svetica. Kada gledamo na taj način, svetost nam se više ne čini baš

tako privlačnom i nama, „običnim smrtnicima”, izgleda nedostižnom pa olako odbacujemo i samu ideju da bi ka njoj težili.

Unatoč tome, što je zapravo svetost? Možemo li je nekako mjeriti? Postoji li neka

“Unatoč tome, što je zapravo svetost? Možemo li je nekako mjeriti? Postoji li neka apsolutna skala prema kojoj se može odrediti kvaliteta nečijeg života i reći: on je sada svet?”

apsolutna skala prema kojoj se može odrediti kvaliteta nečijeg života i reći: on je sada svet? Mnogi veliki duhovni ljudi od Boga su primili velike darove, posebne sposobnosti liječenja, levitacije, znake Kristovih rana

i sl. radi kojih ih se često smatra svetima. Ipak, oni nisu postali sveti zbog toga jer to su samo darovi kojima je Bog vidio da bi ih bilo mudro obdariti. Oni su svoju svetost postigli svojom životom. Svetost nisu dobili, svetost su živjeli! Na isti taj način i svi smo mi pozvani zadobiti je: živjeti svetost u svakom danu, u svakom trenu svog života. Svaki svetac je bio izuzetno originalan. Uistinu, oni nam mogu služiti kao primjer u našim životima, ali ne da ih kopiramo, nego da preko njihovih iskustava nađemo put kojim Bog želi voditi svakoga od nas. Kako to možemo postići? Recept je zapravo prilično jednostavan - svaki dan, svaki tren iznova trebamo čvrsto odlučiti: želim biti bolji nego što sam bio jučer! Svaki dan trebamo prihvatiti sve svoje probleme i nedostatke, biti ih svjesni i ustrajno se truditi popraviti ih, malo po malo. Svaki dan treba slušati onaj tihi, nenametljivi glas u nama koji nas potiče da činimo dobro.

Recept je jednostavan, ali zahtjevan i često ne znamo kako bi nešto od toga napravili i što moramo učiniti kako bi se promijenili. Iz tog razloga, jako je bitno neprestano učiti, neprestano se razvijati, kako intelektualno, tako i duhovno. Učenje često izjednačujemo sa čitanjem i to je vjerojatno jedan od najkvalitetnijih načina za prenošenje znanja jer, čovjek dok čita, cijelo vrijeme mora o tome i razmišljati. Tu se često sjetim svog pokojnog djeda koji je, iako neobrazovan, običan seljak, bio izuzetno načita-

KATEHEZE UTORKOM

na osoba. Moram priznati da to meni (kao i pretpostavljam većini vas), nažalost, nije baš jača strana, ali, eto, još nečega na čemu svi skupa možemo poradići. Kako bi nama inertnijima (da ne kažem ljenijima) bilo lakše prebroditi tu prepreku i svejedno nešto naučiti, postoji jedan malo drugačiji oblik vjeronauka od onoga koji poznajemo iz škole, a to su kateheze – duhovna predavanja.

Budući da izazovi vjere, zbog prirode današnjeg svijeta, postaju sve veći i veći, potrebno je da se i mi više angažiramo u traženju kvalitetne duhovne hrane i poticaja za svaki naš daljnji korak. Kao jedna od mogućnosti, u Zagrebačkoj nadbiskupiji je nedavno predstavljen projekt kateheza za odrasle. Kao što se iz Nadbiskupskog duhovnog stola

priopćuje, u Crkvi se već duže vrijeme govori o katehezi kao pastoralnom prioritetu, a ta je potreba naznačena i u prijedlozima vjernika uključenim u sinodske rasprave. Ovim katehezama želi se u nama vjernicima postići novi odnos prema vjeri, gdje više nećemo biti kršćani zbog tradicije, nego uvjereni vjernici koji će otkrivati vlastiti identitet i radost zbog toga što smo kršćani. Želi se razviti novi odnos prema kulturi i svijetu, promicati angažirane i utjelovljene kršćane koji će svoju vjeru živjeti u svakom aspektu svog života, novom načinu življenja zajedništva i pripadnosti Crkvi, ne kao individualac, već kao dio zajednice koji će uvijek drugome pružiti ruku pomoći i pomirenja. S tim ciljem, kroz cijelu pastoralnu godinu, od studenog ove go-

dine do lipnja 2014., u župama Nadbiskupije će se svaki utorak održavati susreti župnih kateheza za odrasle. Neki od susreta biti će molitvenog karaktera, dio kateheza održavat će naši svećenici, dok će jednu od mjesečnih kateheza uvijek održavati kardinal Bozanić što će biti prenošeno u svaku župu preko internetske videosnimke.

Za kraj, završit ću jednom mišlju s početka teksta: Treba znati gledati! Vjeronauk nas uči gledati jer to je jedan od načina na koji možemo naučiti kako razvijati naš osobni odnos s Bogom i čovjekom.

Ako želiš naučiti gledati, ako želiš reći: „Da! Želim biti bolji! Želim biti svet!“, navрати, barem s vremena na vrijeme, na neku od ovih kateheza!

DA BUDEM MIROTVORAC

Daj mi, Bože,
da ne budem neprijatelj ni jednoga
čovjeka, ali da budem prijatelj svega
što je trajno i vječno;
da nikada ne smišljam zlo protiv
ikoga, a ako meni tko što loše smišlja,
neka budem pošteđen, a da ne povri-
jedim onoga koji mi je htio nauditi;
da samo dobro ljubim, i tražim i
postizem;
da svim ljudima želim sreću i nikomu
ne zavidim;
da nikada ne čekam da drugi budu
ukoreni zbog zla koje sam ja rekao ili
učinio,

nego da sebe korim dok se ne
popravim;
da nikada ne postignem pobjedu koja
bi boljela mene ili moje protivnike;
da pomirim prijatelje koji se srde;
da svom snagom pružim pomoć svima
koji je trebaju;
da poštujem samoga sebe;
da krotim u sebi sve što bi moglo
izazvati ljutnju;
da nikad ne govorim kako je netko
zao ili je zlo učinio,
nego da tražim dobre ljude i slijedim
njihove stope.

Drevna Euzebijeva molitva (I. st.)

ZVRNNNNNN... IMATE JEDAN PROPUŠTENI DUHOVNI POZIV...

Tekst: samozatajna redovnica

Svi smo se uvjerali kako neki telefonski operateri, anketari ili promotori mogu biti uporni tijekom svoje obaveze da nas uspiju dobiti na telefon i objaviti nam neki svoj oglas. Vjerujem, nekako slično djeluje i Bog. Uporno zove i više puta, iako se nama nekada i ne da javljati niti razgovarati. Jesi li se ti javio? Jesi li se ti javila?

E, baš me zanima koliko si „mejlova” danas dobio/la i pročitao/la? Ja nisam dobila ni jednoga. Ipak, kad bolje razmislim, istina je da nisam dobila niti jedno pismo, ali u svojoj sobi imam nešto puno vrjednije od elektroničke pošte, a to je SVETO PISMO.

Imaš li ti Sveto Pismo u svojoj sobi? Jesi li se ikad zapitao/la zašto se ono zove Sveto Pismo? Što je to ili Tko je to od koga ono dobiva svoju svetost? Jesi li znao/la da svaka riječ u Svetom Pismu ima svoje posebno značenje?

Znam da si mlad, znatiželjan, pun pitanja i zato me baš zanima jesi li hrabar i odvažan uzeti u ruku tu Svetu knjigu i zajedno sa mnom poći na putovanje? Vjerujem da imaš svoje mišljenje o čitanju Sv. Pisma – možda ti je odbojno, možda ti je dosadno, možda misliš da si te riječi već tisuću puta čuo/la i da sve znaš o tome? Ipak, ja bih voljela da se ovaj put odvažiš i učiniš taj korak zajedno

sa mnom. Tko zna, možda ćeš dobiti ODGOVOR na PITANJE tvojega života.

Ne znam je li ti se ikad dogodilo da budeš na nekoj zabavi, rođendanu ili tulumu, a onda kad ti je najljepše, kad se super zabavljaš s „ekipom”, moraš poći kući? Na putu do kuće još ti pukne i guma na autu i u tom trenutku ne bude nikoga da dođe po tebe te moraš ići pješke?

Upravo se Abramom dogodio slična stvar. Živio je vrlo bogatim i otmjenim životom u Uru Kaldejskom i ništa mu nije nedostajalo. I eto ti ga na, ko „grom iz vedrog neba”, Bog POZIVA Abrama i govori mu:

„IDI IZ ZEMLJE SVOJE IZ ZAVIČAJA I DOMA OČINSKOG U KRAJEVE KOJE ĆU TI POKAZATI.” (Post 12,1)

Zamisli, starca od oko 80-ak godina Bog POZIVA da izađe iz svoje zemlje u nešto što mu je nepoznato. Koja taj-

novitost i Božja skrivenost jer Bog ne govori detalje gdje će ga poslati, ali traži od njega da pođe. To mora biti nešto veliko kad Bog poziva čovjeka od 80-ak godina i otkriva mu svoje planove. Koje su se misli samo motale Abramom po glavi, što misliš? Tko je taj Bog? Zašto baš sada? Zašto ne prije kad sam bio u punoj snazi i kad sam mogao putovati? Zar se to isto ne događa i u REDOVNIČKOM POZIVU danas?

Svaki redovnik/ca potječe iz određene zemlje, ima svoju obitelj, prošlost, posao s kojim se bavio/la, prijatelje. Svaki/a redovnik/ca pozvan/a je zaputiti se u nepoznato, u jednu pustolovinu života koja je velika i tajnovita, puna iznenađenja, puna Božjeg zahvata i obrata.

Što misliš, imaš li hrabrosti učiniti isti taj korak?

Abram je imao više od 80 godina kad je ODGOVORIO na BOŽJI POZIV. Zar ti to nešto ne govori?

„ŠALJI DALJE!“ VIJESTI IZ CARITASA

Tekst: Janja Novinc

Dragi župljani, naredni tekst ističe svo siromaštvo i bogatstvo, sve uspjehe i neuspjehe, sva rješenja i probleme s kojima se susrećemo u socijalnom pastoralu naše župe. Nađite vremena da pročitate tekst. Možda vas inspirira za neka nova odvažna djela, ideje i služenja.

Kao što vjerojatno znate, župni Caritas je još uvijek smješten u prostorijama stare Osnovne škole Lučko. Predviđeno je da će preseljenje u novu zgradu župnog pastoralnog centra biti tijekom ove godine, ali, zbog nedostatka financijskih sredstava, nije moguće točno odrediti konačni završetak radova.

Prije blagdana Uskrsa, podijelili smo pakete s prehrambenim artiklima pedeset jednoj obitelji. Kao i do sada, najviše hrane se prikupilo u Osnovnoj školi Lučko i njenim podružnicama u Stupniku i Ježdovcu. Hrana se prikupljala i u trgovinama Konzum Stupnik, Konzum Lučko i trgovini Marino. Najviše hrane prikupljeno je u prodavaonici Konzum Lučko i to zahvaljujući donatorici gđi. Štefci Crnković iz Lučkog. Moramo istaknuti i to kako je u crkvi prikupljena, do sada, najveća količina hrane. S time u vezi, zahvaljujemo se svima. Prvenstveno našem ravnatelju Osnovne škole Lučko, gosp. Pavi Šimoviću koji se svaki put, zdušno od srca, uključi u naše

akcije. Zahvaljujemo se i svim onim nastavnicima škole koji podržavaju ovu akciju i daju svoj doprinos time što svojim učenicima ukazuju na važnost ovog dobrog djela. Puno hvala i poslovođama spomenutih prodavaonica i njihovim djelatnicima, a posebno poslovođi prodavaonice u Lučkom koji je nedavno preminuo. Vjerujemo da je Bog prepoznao njegova dobra djela i primio ga k sebi. Svim našim župljanima koji su donosili hranu pred oltar, od srca hvala. Molit ćemo se za sve dobročinitelje kako nikada ne bi došli u situaciju da oskudijevaju u onom osnovnom za život, a to je hrana.

Nadalje, iza ljetne stanke, župni Caritas započeo je s prikupljanjem prijava za ogrjev od strane naših potrebitih korisnika. Za razliku od prošle godine, ove godine smo za tu svrhu imali manje raspoloživ iznos pa je sada, po 3 m³ drva, dobilo samo sedam obitelji. Ako tijekom zimskih mjeseci dobrotom naših župljana prikupimo još dodatnih sredstava, naknadno ćemo pokušati

nabaviti još ogrjeva i podijeliti najsiromašnijim župljanima. Brigu oko nabavke i prijevoza ogrjeva korisnicima vode, uz našeg župnika, i volonteri gosp. Edo Brnčić i gosp. Drago Iviček.

Isto tako, naši župljani donose dosta odjeće i obuće. Iskreno zahvaljujemo na tome, uz zamolbu da ipak pripaze kako ne bi donijeli pljesnivu, poderanu, isprljanu i posve neupotrebljivu odjeću. Višak odjeće uvijek odvozimo u skladište Caritasa u Rakitje. Tako smo, od blagdana Uskrsa, već u dva navrata prevozili robu u Rakitje uz pomoć prijevoza obitelji Lacković, a jednom nam je te usluge pružila i prodavaonica Marino. Ovim putem zahvaljujemo se i našim prijevoznicima te se preporučamo i dalje u njihove velikodušne usluge.

Što se tiče samih volontera našeg župnog Caritasa, treba kazati kako odlaskom gđe. Anđelke Bunić nitko nije prihvatio mjesto voditeljice našeg Caritasa. Te poslove do sada obavljaju gđe. Mira Drobilo

i Janja Novinc. Blagajnik je gosp. Eduard Brnčić, a zapisničar gđa. Marija Kerhač. Ostale članove odbora čine: Marija Brnčić, Franjo Drobilo, Drago Iviček, Verica Lacković, Marija Lovrec, Dragica Mihić, Ljiljana Kuharić i Milica Žic. Naši mladi volonteri Caritasu su: Mirjana Grubeša, Marija i Nikola Tomečak, Vjeran Matešić, Darnijel Matešić, Željka Miković i Katarina Tumbri. Kako bi po-

boljšali kvalitetu rada ŽC i stekli uvid u stvarno stanje naših korisnika, naši mladi volonteri će ih nastojati u skorašnje vrijeme i obići. U odboru nemamo članova iz Ježdovca i Demerja iako s tog terena ima potrebitih korisnika. Bilo bi dobro da nam se u članstvo pridruže osobe iz tih naselja jer bi najbolje mogle poznavati i socijalno „pokrivati” svoje mjesto.

Predstoji nam blagdan Božića kada će svi naši vrijedni volonteri, zajedno sa župnikom, od srca prionuti organizaciji i pakiranju poklon paketa hrane kako bi, njihovom podjelom, bar malo uljepšali blagdane našim potrebitim korisnicima.

Na kraju, u ime odbora župnog Caritasu, svim župljanima želimo blagoslovljen Božić i sretnu novu 2014. godinu!

MRVICE SA STOLA GOSPODNJEG

prvi dio

Čovjek umire i odlazi na nebo. Anđeli mu kažu: „Odvest ćemo te u raj, ali prvo da ti pokazemo pakao.” Odvedu ga na mjesto s ogromnom posudom punom svakakve hrane. Oko posude okupile su se gladne i jadne osobe. Svaka od njih ima žlicu dugačku po tri metra. Hranu mogu dohvatiti, ali je, zbog dužine, ne mogu primijeti ustima. I tako, ove patetične osobe gladuju pred izobilja hrane.

Zatim ga anđeli odvedoše u raj. Na njegovo iznenađenje, ugleda istu scenu. Ponovno gigantska posuda sa hranom, ponovno ljudi sa žlicama od tri metra. Samo što su ovi zadovoljni, sretni, nasmijani i zdravi. „Zašto? U čemu je razlika da su ovi ljudi sretni i siti, a drugi gladuju?”, upitao je anđele. „Pa zar ne vidiš?”, upitali su ga. Kada je pažljivo pogledao, primijetio je da svaka osoba hrani žlicom osobu do sebe. „Ovdje ljudi hrane jedni druge. Oni su sretni i zadovoljni jer što su naučili jedni drugima davati.”

Nepoznati autor

SOCIJALNO PODUZETNIŠTVO

Tekst: Anđelka Bunić, upraviteljica zadruge „Martinov plašt“

Što je socijalno poduzetništvo? Kako se ono manifestira u kapitalistički razvijenom svijetu? Kako se ono ostvaruje na praktičnoj razini? Naredni tekst pružit će vam osnovne informacije o ovom pojmu i uvesti vas u njegove bitne sastavnice.

Svakodnevno smo zatrpani vijestima o korupciji, nepotizmu ili lošim gospodarskim rezultatima tako da se stječe dojam kako nema pozitivnih vijesti ni događanja u Lijepoj našoj. S druge strane, možda se neprimjetno, kroz odškrinut prozor, pojavljuje i kod nas socijalno poduzetništvo, obilježeno osnivanjem socijalnih zajednica koje nastoje otvoriti uska vrata za ulazak socijalnog kapitala u našu zemlju koji nije u domeni gomilanja bogatstva za uski krug ljudi, već su njegovo najveće bogatstvo ljudi i njihove vrijednosti. Kvalitetni odnosi u društvu jamac su stvaranja svakog kapitala. Drugim riječima, za ostvarenje ekonomskog uspjeha nije dovoljno imati najbolju tehnologiju, već treba imati i dobre ljude. Ipak, ni to neće vrijediti ukoliko se ne ostvaruju kvalitetni odnosi u društvu.

Socijalno poduzetništvo je ono koje prepoznaje socijalne probleme i, koristeći poduzetničke principe, kreće u pravcu stvaranja promjena u smislu poboljšanja socijalnih uvjeta društva. Osnovna razlikovna značajka između kapitalističkog i socijalnog načina rada je u tome što poduzetnik - kapitalista svoju uspješnost mjeri is-

Sklopivi urbani mini vrt na međunarodnoj vrtnoj izložbi Floraart, svibanj, 2013.

ključivo profitom za sebe, dok je cilj socijalnog poduzetništva stvarati i socijalni kapital. To je područje jako široko tako da se, uz brigu o budućnosti života i rada na zemlji u smislu fizičkog i psihičkog zdravlja čovjeka s velikim naglaskom na borbi protiv socijalne isključenosti, briga vodi i o humanom pristu-

pu svim živim bićima kao i za ekološku uravnoteženost.

Obrazovna politika zemlje trebala bi težiti demokraciji građanstva kao aktera, u smislu poticanja njihovog punog angažmana u procesima, za razliku od pasivnog korištenja svoga građanskog statusa koji podrazumijeva da se građanin

postaje samim time što se živi u gradu. Svjesni smo društvene situacije kako je većina naših građana neaktivna i utopijski živi u iščekivanju kako se netko drugi, a to je najčešće država, treba pobrinuti za njihov život dostojan čovjeka. Pojedina istraživanja su pokazala kako su naši ljudi jako nepovjerljivi, što ih često dovodi u izolaciju i depresiju s pasivnim načinom razmišljanja u smislu: ništa se ne može učiniti niti se isplati činiti i sl. Ipak, takvo stihijsko prepuštanje životu nas ne dovodi nikamo jer za svaku promjenu potrebno je zrno hrabrosti, strpljivost, vjera, cilj i prvi korak, koji je možda i težak, ali će nas izvesti iz pasivnog života i njemu srodnog promatranja svijeta.

Nedavna istraživanja su pokazala vrlo nisku razinu socijalnog povjerenja u Hrvatskoj (svega 9%) što je slično društvima poput brazilskog koje je posve podijeljeno u bogataške i siromašne odijeljene dijelove grada. „Tri su temeljna čimbenika koja, objašnjava dr. Šalaj, dovode do tako niske razine socijalnog povjerenja u Hrvatskoj. Prvi je vrlo niska razina obrazovanja. Pokazalo se, naime, da su ljudi s višim obrazovanjem skloniji graditi socijalni kapital. Drugo, civilno društvo koje bi trebalo biti generator socijalnog kapitala, u Hrvatskoj još nije dovoljno razvijeno i tu svoju ulogu nije odradilo. Treće, povjerenje u sudstvo vrlo je snažno povezano sa socijalnim povjerenjem i socijalnim kapitalom. A u Hrvatskoj su političke stranke i sudstvo

institucije kojima se najmanje vjeruje. Istraživanja su također pokazala vezu između korupcije i socijalnog kapitala. Što je viša percepcija korupcije to je niži socijalni kapital. A istraživanja upućuju da građani Hrvatske doživljavaju društvo kao

“Socijalno poduzetništvo se tako pojavljuje kao treći put koji stavlja čovjeka u središte zbivanja, za razliku od socijalističkog/komunističkog i kapitalističkog načina poslovanja.”

visoko korumpirano. Nedvojbeno je da smo pred izazovom i da se na njega može odgovoriti samo izgradnjom kvalitetnih, odgovornih i pravednih odnosa.” (Neda Wiesler: Socijalnom poduzetništvu treba i socijalni kapital, prosinac 2011.) Socijalno poduzetništvo se tako pojavljuje kao treći put koji stavlja čovjeka u središte zbivanja, za razliku od socijalističkog/komunističkog i kapitalističkog načina poslovanja.

Sukladno ovakvim razmišljanja i potrebama s terena, rodila se neprofitna socijalno-uslužna zadruga „Martinov plašt” (ime dobiveno na dan sv.

Martina koji je, kao mladi rimski vojnik, zaogrnuo siromaha polovicom svog plašta), čijih je sedmero osnivača prepoznalo trenutak u kojem se nalazi naše društvo i, vlastitim radom, znanjem i vještinama, željelo pokrenuti promjenu u okruženju u kojem žive, fokusirajući se na sve rastuće marginalizirane skupine.

U nemogućnosti naše primarne orijentacije na socijalne usluge u zajednici i zbog stalnih promjena zakona u socijalnoj politici, orijentirali smo se na područje proizvodne djelatnosti gdje smo izradili prototip sklopivog mini urbanog vrta za male površine kao što su terase, balkoni i sl., prilagođen svim dobnim skupinama i osobama s smanjenom pokretljivošću, odnosno, s invaliditetom. Prepoznali smo potrebu za bavljenjem poljoprivredom na novi način tj. gdje se, u posudama odignutim od tla, može vrtlari i proizvoditi kvalitetno bilje i bobičasto voće bez velikog truda i sagibanja. Druga aktivnost odnosi se na izradu lončanica od prirodnih materijala koje proizvode teže zapošljive žene. Vrijednost ovih lončanica je ekološka i estetska, ali i duže zadržavaju vlagu pa se bilje ne treba često zalijevati. Isto tako, već dvije cvjećarnice prepozna-

“Svjesni smo društvene situacije kako je većina naših građana neaktivna i utopijski živi u iščekivanju kako se netko drugi, a to je najčešće država, treba pobrinuti za njihov život dostojan čovjeka. Pojedina istraživanja su pokazala kako su naši ljudi jako nepovjerljivi, što ih često dovodi u izolaciju i depresiju s pasivnim načinom razmišljanja u smislu: ništa se ne može učiniti niti se isplati činiti i sl.”

Zasađena bio lončanica za blagdan Svih Svetih (proizvedena u radionici zadruga)

le su ove lončanice kao originalan i vrijedan artikl za sadnju ukrasnog, začinskog i drugog bilja. Štoviše, i naša cvjećarnica u Lučkom zainteresirana je za lončanice dotične zadruga pa će iste prodavati od početka prosinca do početka siječnja

na štandu pred Arenom. Osim ovih aktivnosti, pokazala se i velika potreba za psihosocijalnim osnaživanjima socijalno isključenih osoba i obitelji pa u tu svrhu održavamo radionice za to područje rada. Naša nova aktivnost je i rad za opće dobro

osoba koje su osuđene, a ne šalju se na zatvorsko izdržavanje kazne. U suradnji s HZZ-om, pokrenuli smo i javne radove za dugotrajno nezaposlene osobe i osobe koje se mogu, po posebnim uvjetima, odmah zaposliti na neki od ponuđenih radova. Osnovani smo i udrugu „Biram život” koja se bavi svim vrstama ovisnosti.

Do danas, zadruga ima jedanaest članova s nadom da nam budući članovi budu obrtnici i svi oni koji žele raditi prema Pravilima zadruga kao i Kodeksu ponašanja koji se temelji na načelima pravednosti, moralnih vrijednosti, zajedništva, pomaganja i pružanja podrške potrebitima. Sve dodatne informacije o ovoj zadrugi možete pronaći na web stranici www.martinov-plast.hr ili na br. mob.: 091/45 30 400

MRVICE SA STOLA GOSPODNJEG

drugi dio

„Siromašni ljudi širom svijeta su vaši braća i sestre po Kristu. Nikada se ne smijete zadovoljiti s tim da im date samo mrvice koje su ostale nakon gozbe. Morate odvojiti od svojega izobilja i pomoći im. I morate se prema njima odnositi kao prema gostima za svojim obiteljskim stolom.”

Papa Ivan Pavao II

„Jedina mozebina razlika između bogataša i siromaha je u tome što se siromah nada sljedećem obroku, dok je bogataš zaokupljen prethodnim.”

Demokrit

„Na kraju svog života nećemo biti suđeni po tome koliko smo stekli diploma, koliko smo zaradili novca ili koliko smo velikih djela učinili. Bit ćemo suđeni prema: Bio sam gladan i nahranili ste me. Bio sam gol i zaogrnuti ste me. Bio sam beskućnik i primili ste me.”

Blažena Majka Tereza

DJEČJE SMIJEŠNE IZJAVE

Pripremila: Tihana Golubić

Moja mama ima bebu u trbuhu, ali ne znam kako ju je progutala.

Baka je debela zato što je puna ljubavi.

Što je čovjek stariji, njegovi zubi su sve skuplji.

Kada baku bole zubi, ona njih jednostavno ostavi u čaši.

Izraelci su napravili zlatno tele jer nisu imali dovoljno zlata za zlatnu kravu.

Kad se moj mlađi brat rodio morali su ga staviti u akumulator.

Zoološki vrt je super stvar. Tamo možemo vidjeti i životinje koje ne postoje.

Životno osiguranje je novac koji dobije onaj koji preživi smrtni slučaj.

Ne znam koliko imam godina jer se to stalno mijenja.

Stanovnici Sardinije zovu se sardine.

SARAJEVO PONTARIĆ KAKO PROBUDITI KRŠĆANINA?

DJEČJE MISLI O BOGU

KAKAV JE MOJ BOG?

Moj Bog je visok 4 metra.

(Josip Frančić, 3.b)

Moj Bog ima smeđu i veliku kosu, zelene oči i jako je vitak.

(Antonio Arapović, 3.a)

Jako je visok i lijep. Oko njega svijetli jako svjetlo.

(Ivan Plavčić, 3.b)

Moj Bog je jako pažljiv i brine za mene...čuva me gdje god da krenem.

(Gabriela Marić, 3.a)

Moj Bog je veliki kralj nad sva-

čime na zemlji i na nebu, najpametnije duhovno biće. On je bezgrješan, savršen, poseban jer voli djecu. On je dobročinitelj, svemoguć, moj prijatelj, moj čuvar i moj pratitelj.

(Klaudia Paradžik, 3.b)

ZAŠTO JE BOG STVORIO SVIJET?

Zemlju je stvorio da ljudi na njoj mogu živjeti. Travu je stvorio za dječju igru. Sunce je stvorio da ljudi vide, a to

da ljudi mogu hodati. Ljude je stvorio zato što ih voli.

(Marin Todorović, 3.a)

Jer je maštovit.

(Antonela Krpan, 3.b)

Htio je imati zemaljsku djecu koja će mu biti vjerna. Stvorio je zemlju da bi čovjeku došla inspiracija za kreacije.

(Lucija Kaurinović, 3.b)

Jer je htio da bude više svetaca. Jer je mislio: „Što više duša, to ljepši raj!”

(Luka Baković, 3.b)

RADOSNA VIJEST

Poveži točkice i otkrit ćeš tko je Mariji javio da će postati Isusova majka. Bio je to _____ .
Oboji sliku!

PRVA PRIČEST

Prva Pričest je novi početak kroz život.

(Noa Sokolović, 3.a)

Tijelo Kristovo je poput malog svetog keksića u kojem je zaправо Isus Krist.

(Lucija Kaurinović, 3.b)

OSOBNJA ZAHVALA BOGU

Bože, hvala ti za sve dane moga života. Za dane radosti i uživanja, pogotovo za dane u razgovoru s tobom. Ne mogu ti opisati koliko sam ti zahvalna za sve što mi daješ.

(Ana Stehlik, 3.b)

CRNA OVCA U BETLEHEMSKOJ ŠTALICI

Preuzeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije

Ovce su, kao što svi znaju, bijele. Ipak, u jednom stadu, pored bijelih ovaca, našla se i jedna crna kao ugljen. Kad bi prolazila poljem, rugali su joj se: „Ti si crna ovca! Sramotiš nas. Zbog tebe naše stado izgleda kao bijelo platno koje ima crnu mrlju na sebi.” Stalno je slušala prigovore: „Kakva si to? Zašto nisi bijela poput nas? Odlazi! Ti si nevrijedna!”

Riječi su na krhka leđa crne ovce padale kao kamenje. Bila je očajna. Kako više nije mogla podnositi izrugivanje i mučenje, otišla je u brda - sama. „Barem ću moći u miru pasti i odmarati se u hladu”, mislila je. Unatoč toga, ni u brdima

nije živjela u miru. Sa svakim zalaskom sunca, kad se na brda spuštala noć, čula je životinje kako govore: „Kako ova živi? Uvijek je sama.”

Jedne večeri, suznih je očiju crna ovca gledala u daljinu tražeći sklonište. Ugledala je špijlju osvijetljenu slabašnim svjetlom. „Odsparat ću unutra”, pomislila je i potrčala. Trčala je kao da je netko progoni. „Tko si?” upitao ju je jedan glas na ulazu. „Ja sam ovca koju nitko ne voli - crna ovca. Izbacili su me iz stada”, kaže ona tužljivo. „I mojoj ženi i meni isto se dogodilo. Ni za nas nije bilo mjesta u svratištu, zato smo se sklonili ovdje. Ja sam Josip, a

ovo je Marija. Upravo je rodila dječaka.”

Radost je obuzela crnu ovcu. Prva će vidjeti Isusa. Prva od svih. „Hladno je, dopustite mi da se približim i da ugrijem Dijete”, kaže crna ovca smiono. Marija i Josip se pogledaše i nasmiješise. Ovca se približila što je bliže mogla djetetu i grijala ga svojom toplom vunom. Dijete se probudilo i šapnulo joj na uho: „Došao sam baš zbog takvih kao što si ti. Došao sam zbog izgubljenih ovaca.”

Ovca je radosno zablejala, a anđeli na nebesima zapjevaše „Slava na visini Bogu, a na zemlji mir stvorenjima njegovim.”

B A D N J A K Ć O N O P O J
 N O I S M A G A R A C A V E
 A C Ž J L E T I S A P S C T
 D A V I D O V G R A D T E A
 G N J U Ć S M A O A O I R M
 A I D L V N U A N O L R O E
 L S I R A G E Đ R Đ T I Đ H
 B O J O U R E P Ž I E Đ E E
 V R E S E O K N J I J L N L
 O P T J A S L I C E V A J T
 L J E T Š I T A R V S O E E
 M A J K A C I L A T Š M T B
 A C I M A L S P I S O J E E
 T I H A N O Ć A V T I L O M

BETLEHEM, BLAGDAN, EVANĐELJE,
 DAVIDOV GRAD, JASLICE, SPASITELJ,
 BOŽIĆNE PJESME, ŽIVOT, DIJETE,
 ROĐENJE, MARIJA, MAJKA, TIHA NOĆ,
 MOLITVA, PONOĆKA, PASTIRI, MAGARAC
 VOL, SLAMICA, BADNJAK, MATEJ, SVJETLO, OVCE,
 SVRATIŠTE, CAR AUGUST, ŠTALICA, TRI KRALJA,
 JOSIP, ANĐEO, PROSINAC

BOŽIĆ – OBIČAJ ILI DOŽIVLJAJ

KVIZ

1. KOJA ASOCIJACIJA TI PRVA PADNE NA PAMET KAD PROČITAŠ RIJEČ ISPISANU VELIKIM SLOVIMA?

I. ZVIJEZDA

- a) noć
- b) život u svemiru
- c) svjetlost

II. ŠTALICA

- a) toplina
- b) smrad
- c) siromaštvo

III. BOŽIČNI STOL

- a) svijeće
- b) obitelj
- c) kolači

2. BOŽIČNO DRVCE U TVOM DOMU...

- a) Ne mora ga ni biti ako je preskupo. Dovoljne su i jasllice.
- b) Mora biti što veće, po mogućnosti sve do stropa.
- c) Može biti malo, ali obvezno mora biti u kući.

3. TKO JE U TVOJOJ OBITELJI „ZADUŽEN” ZA KIĆENJE BORA I POSTAVLJANJE JASLICA?

- a) Naravno, ja!
- b) Tu zabavu prepuštam drugima.
- c) Bor neka kiti tko hoće, ali u jasllice moram postaviti bar jednu figuricu!

4. HOĆE LI SE POKRAJ TVOJIH JASLICA NAĆI I DAROVI ZA TVOJE RODITELJE, TO JEST HOĆEŠ LI I TI NJIMA PRIREDITI MALA IZNENAĐENJA, MALE DAROVE?

- a) Naravno, to me veseli više od darova koje ću sam dobiti.
- b) Neću. Pa zar se ne darivaju samo mala djeca?
- c) Neću, jer ja im svakog dana darujem svoju poslušnost i dobre ocjene.

5. BOŽIČNE ČESTITKE ŠALJEŠ...

- a) Tako da napravim dugu listu svih poznatih pa ih pošaljem svima. To je pristojno, a sigurno će ih razveseliti.
- b) Poslat ću ih samo onima za koje osjetim da im doista želim čestitati.
- c) Neću ih slati jer i bez toga im želim sve najbolje. Nisu potrebne čestitke.

6. ZA SVEČANU BOŽIČNU MISU...

- a) Obući ću se bilo kako jer Isusu ionako nije važno kako smo odjeveni.
- b) Svakako moram imati sve novo na sebi. To je naj - blagdan pa i ja moram biti naj!
- c) Obući ću najljepše odjeću koju imam doma jer i za prijateljev rođendan se pristojno uredim, pa kako ne bih za Isusov!

7. LIJEPO JE KAD NA BOŽIĆ SVI ODU NA MISU I PRIČEST. TVOJI RODITELJI, MEĐUTIM, OČITO NEMAJU OZBILJNIH NAMJERA OTIĆI NA ISPOVIJED I PRIČEST... ŠTO ĆEŠ UČINITI?

- a) Ništa, to je ipak njihova stvar.
- b) Upozorit ću ih na to.
- c) Nagovarat ću ih i navaljivati sve dok ih ne „odvučem” na ispovijed i pričest.

8. BOŽIĆ TI NE BI MOGAO PROĆI BEZ (ZAKRUŽI 3 ODGOVORA!)

- a) Bora i jasllica pod borom.
- b) Odlaska na polnoćku.
- c) Dobrih kolača i obilja hrane.
- d) Obitelji okupljene oko stola.
- e) Pjevanja božićnih pjesama.
- f) Odlaska na misu.
- g) Darova pod borom.
- h) Molitve.
- i) Čestitanja cijeloj rodbini i prijateljima.
- j) Svijeća na blagdanskome stolu.
- k) Pričesti.
- l) Bar malo snijega.

9. NA BOŽIĆ JE NAJVAŽNIJE:

- a) Otići na misu.
- b) Okititi bor, staviti jasllice i pjevati božićne pjesme.
- c) Biti svima brat, oprostiti svima, pomiriti se s drugima.

10. ŠTO MISLIŠ KOJI BI DAR ISUSU NAJVIŠE VOLIO PRIMITI OD TEBE?

- a) Dobre ocjene u školi, redovito odlaženje na misu i vjeronauk.
- b) Moju dobrotu prema svima s kojima živim.
- c) Da sve darove koje sam dobio pod borom podijelim drugima.

11. ZAŠTO SE ISUS RODIO U ŠTALICI KAD JE KAO BOG MOGAO IZABRATI BILO KOJE I NAJVELIČANSTVENIJE MJESTO?

- a) Da pokaže ljudima kako su zločesti jer ga nisu htjeli primiti u svoje kuće.
- b) Da poduči ljude kako se u skromnosti i u malom kriju najveće vrednote.
- c) Da nam bude jednostavnije kad na njegov rođendan uređujemo pod borom i u crkvama njegovu „rodnu kuću”

OD 0 DO 49 BODOVA:

Čini mi se da ti ne znaš što je Božić ili se bar nikad ne zapitaš tko se to, zapravo, rodio u jaslicama. Samo jedno malo dijete, ili nešto više od toga? I - zašto se Isus rodio? Božić nisu samo bor i kuglice, darovi i jaslice! Ipak, sigurno nisi sam kriv za to. Jer, vjerojatno tvoji roditelji i ostali ukućani spadaju u red onih koji samo na Božić (možda i na Uskrs?) „prošeću” do crkve. Za takve ljude Božić je samo običaj, samo tradicija da u kući mora biti svega i svačega za jesti i piti. U tom veselju, zapravo ne znaju čemu bi se trebali radovati! Nemoj biti takav, potruđi se naučiti i shvatiti da je Božić puno više.

OD 50 DO 100 BODOVA:

Od nestrpljenja goriš i stalno uzvikuješ „Kad će već jednom Božić?”. Ali, za tebe je Božić ipak prvenstveno slavlje i veselje izvan tebe samoga - u okićenom gradu i stanu, u darovima, pjesmama, dobrom raspoloženju svih oko tebe. Lako upadneš u zamku da neki Božić vrednuješ i pamtiš samo po tome koliko si vrijedne darove dobio. Kad se pod borom nađu samo neke „sitnice” - tebi je već propalo „pola Božića”! Gledajući sebe, zaboravljaš druge, a tako gubiš puno od onoga što Božić čini pravim veseljem. I, zapamti! Božić se prije svega slavi u svojoj nutrini, u tome da svoje srce pretvoriš u toplu štalicu, u kojoj će se moći roditi Isus!

OD 101 DO 148 BODOVA:

Za tebe je Božić pravi, veliki blagdan! Ti vrlo dobro osjećaš kako se za Božić osim maloga Isusa u štatici, mora i u tebi „roditi” jedan novi, bolji čovjek. Zato se svakoga Božića trudiš promijeniti, popraviti. Takav, silno želiš svoju radost dijeliti i s drugima pa tebi Božić neće biti dovoljno radostan samo ako budeš dobio puno darova, a istodobno osjetiš da su ljudi oko tebe nezadovoljni ili tužni. Sve ćeš učiniti da i u njihovim srcima zasja zvijezda Danica, a to je najbolji način proživljavanja Božića! U svemu tome ne zaboravljaš na lijepe božićne običaje, ali vrlo dobro znaš da se pravi Božić može proslaviti i bez bora i bez darova i bez kolača. I da se mora slaviti - cijele godine, cijeloga života!

ODGOVORI:

1. I.	a) 0	b) 3	c) 10
II.	a) 10	b) 0	c) 5
III.	a) 5	b) 10	c) 2
2.	a) 10	b) 0	c) 3
3.	a) 2	b) 15	c) 8
4.	a) 10	b) 2	c) 15
5.	a) 3	b) 10	c) 15
6.	a) 15	b) 0	c) 10
7.	a) 0	b) 5	c) 10
8.	a) 0	b) 7	c) 0
	d) 10	e) 3	f) 10
	g) 0	h) 7	i) 5
	j) 0	k) 10	l) 0
9.	a) 5	b) 0	c) 10
10.	a) 5	b) 10	c) 0
11.	a) 15	b) 10	c) 0

OD 149 DO 175 BODOVA:

Ti također dobro znaš što je pravi Božić, ali si sklon otići u krajnost. Sve božićne običaje odbacuješ ili im se čak podsmjehuješ, jer misliš u sebi – „Zašto bi bili potrebni bor, kuglice, pšenica, jaslje, kolači, svijeće i zvončići. .. To sve nije Božić! To sve treba samo onim ljudima koji nemaju prave vjere!” Čak i kad bi većinom bio u pravu, nemaš se pravo postavljati tako visoko i uobraženo, kao sudac drugima. Osim toga, nisu ni običaji nastali i kroz stoljeća opstali tek tako, „bez veze”! Njegovanjem božićnih običaja ljudi su kroz povijest njegovali i svoj obiteljski život, zajedništvo, svoj jezik, pripadnost svome narodu.

Preuzeto iz jednog prošlog broja MAK-a

KLUB MLADIH „SIJAČ“

Tekst: Kristina Lončar

U zadnjem svibanjskom broju Brazde upoznali smo Vas s brojnim aktivnostima Kluba mladih „Sijač“ i njegovih članova Allegra i Allegretta. Što se zbivalo ostatak godine, možete doznati u nastavku.

Zbor Allegra i ove je godine sudjelovao na trećem po redu studentskom hodočašću održanim pod geslom „Da svi budu jedno“ povodom Majčina dana u hrvatskome svetištu Majke Božje Bistričke. Svibanj je donio mnoge događaje. Naime, Josip Savić, dugogodišnji voditelj zbora Allegra, predao je vodstvo zbora već dobro nam poznatoj Katarini Oršolić, voditeljici pomlatka Allegra i studentici treće godine muzikologije na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Nadalje, 26. svibnja Allegra je gostovao u Sloveniji, točnije u mjestu Škofja Loka, a 30. svibnja sudjelovao je na koncertu za Dan

branitelja Grada Zagreba u Europskome domu. Kako bi nastavio dugogodišnju tradiciju, Allegra je i ove godine sudjelovao na Smotri zagrebačkih glazbenih amatera, 36. po redu, održanoj u Domu za kulturu Prečko. Da bi obilježio kraj sezone, Allegra je s pomlatkom Allegrettom održao tridesetominutni koncert u župnoj crkvi, odnosno, na „domaćem terenu“.

Početak nove jesenske sezone, Allegra je tri dana proveo u Zadru gdje je održao koncert na Narodnom trgu u centru grada i sudjelovao na svetom misnom slavlju u katedralnoj crkvi Sv. Stošije. 10. studenoga

Allegra je, zajedno s velečasnim Pavlovićem koji je ondje predvodio misno slavlje, gostovao u župi Navještenja Blažene Djevice Marije, a 8. prosinca sudjelovao na humanitarnom koncertom pod nazivom: „Iz ljubavi za njih“, koji je bio namijenjen za djecu s posebnim potrebama i održan u crkvi Sv. Ivana Krstitelja u Zaprešiću.

Također, ovim Vas putem pozivamo na koncert koji ćemo održati u našoj župi povodom nadolazećih božićnih blagdana te, stoga, pozorno slušajte (pratite) župne obavijesti kako biste doznali kada će to biti.

DIREKTORIJ ZA SLUŽBU I ŽIVOT PREZBITERA

Tekst: Vlč. Mijo Matošević

U ovom broju Brazde, donosimo vam predgovor teksta koji je vezan za tematiku službe i života prezbitera. Svakako ga pročitajte, s time da u narednim brojevima Brazde željno iščekujemo nastavak daljnjih misli i teoloških promišljanja našeg poniznog apostola.

Oni, koji po božanskom nalogu imaju zadaću voditi Crkvu, imaju i dužnost zauzeti odlučno stajalište. Živimo u svijetu sekularizacije i udaljavanja od vjerske prakse. To ima za posljedicu odbacivanje pologa vjere kojeg naučava katoličko učiteljstvo te autoritet svetih službenika koje je Krist sebi pozvao. Oni su dužni surađivati u njegovu planu spase-nja i privoditi ljude poslušnosti vjere.

Udaljavanje od vjere i vjerskih vrijednosti katkad je svjesno, a katkad rezultat metoda koje podmuklo provodi prevladavajuća kultura s ciljem dekristijanizacije – raskršćanjenja kršćana. Crkva postoji, živi i uprisutnjuje se u vremenu po evangelizacijskom poslanju. Za nju, najštetnija posljedica rastuće sekularizacije jest, s jedne strane, kriza u kojoj se nalazi svećenička služba i osjetno smanjenje zvanja, a, s druge strane, gubljenje osjećaja za nadnaravnost svećeničkog poslanja. Zato se i promišlja o budućnosti svećeništva koje se podudara s budućnošću evangelizacije i same Crkve.

Ovdje se trebamo podsjetiti na svećeničku godinu 2009./2010. Proslava se podu-

darala s proslavom 150. obljetnice smrti sv. Ivana Marije Vianneya; zaštitnika župnika i svećenika dušobrižnika. „Činilo se uputnim dozvati u svijest one temeljne doktrinarne sastavnice koje su u središtu identiteta, duhovnog života i trajne izgradnje prezbitera, da pomognu produbiti značenje svećenika i unaprijediti njegov isključivi odnos s Isusom Kristom Glavom i Pastirom: što će nužno biti na korist čitavog bića i djelovanja prezbitera. Ovaj Direktorij je dokument koji služi izgrađivanju i posvećivanju svećenika u svijetu koji

je, u mnogočemu, sekulariziran i ravnodušan.”

Dobro je razmotriti tradicionalna pitanja koja su u drugom planu, a katkad i otvoreno odbacivana. Bio bi to prilog funkcionalističkog pogleda na svećenika kao „stručnjaka za sakralno” ili jednog „političkog” shvaćanja koje mu daje dostojanstvo i vrijednost ako je aktivan na društvenom području. Često je potiskivano svećeničkovo najvažnije obilježje. Ono bi se moglo nazvati „sakramentskim” tj. kako je svećenik onaj koji dijeli Božja blaga milosti. On je sam Kri-

“...najštetnija posljedica rastuće sekularizacije jest, s jedne strane, kriza u kojoj se nalazi svećenička služba i osjetno smanjenje zvanja, a, s druge strane, gubljenje osjećaja za nadnaravnost svećeničkog poslanja.”

stov; tajanstvena prisutnost u svijetu, premda sputan slabom ljudskom naravi ranjene grijehom. Objava Boga kao Oca, Sina i Duha Svetoga vezana je uz očitovanje Boga kao ljubavi koja stvara i donosi spasenje. Svećenik je služitelj otkupljenja, jer je u njegovu biću izvor novog života. Samim time postaje sredstvo kojim se ostvaruje novo stvaranje. To je dovoljno da budemo potaknuti na razmišljanje o veličini zaredenog službenika, nevezano o njegovim sposobnostima i njegovim darovima, njegovim ograničenjima i njegovoj bijednosti.

Važna točka na kojoj se slabo inzistira, ali iz koje proizlaze sve praktične implikacije, jest ontološki vid molitve. Značajnu ulogu ima liturgija časova. Ona je na liturgijskom području neka vrsta produženja euharistijske žrtve. „Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu.” (Ps 50) U teološkom shvaćanju zaredenog svećeništva kao ontološkog sudjelovanja u Kristovu glavarstvu, svećenikova molitva, neovisno o njegovu duhovnom stanju, po svim je učincima Kristova molitva, urešena istim dostojanstvom i istom djelotvornošću. Ako, dakle, svećenik djeluje „in persona Christi”, on u svakom svojem djelovanju sudjeluje u otkupljenju: u učenju, posvećivanju, privođenju vjernika spasenju... Ništa od njegove grešne naravi ne može potamniti moć njegove molitve.

To nas ne smije navesti na to da umanjimo važnost zdravog moralnog vladanja sve-

ćenika, kao i svih krštenika. Mjerilo mora biti Božja svetost. Inzistira se na važnosti svećeničke izgradnje: odgoja, izobrazbe... Oni moraju biti cjeloviti. Ne smije se, naime, davati prednost jednom vidu na štetu ili nauštrb drugog. Formirati znači uobličiti, dati oblik nečemu, u našem slučaju, nekome. Sv. Pavao je napisao: „Znamo da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani. Jer koje predvide, te i predodredi da budu su-obličeni slici Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom.” (Rim 8,28-29). Svećenik, premda svjestan vrijednosti vlastitih darova, mora izbjegavati da padne u napast aktivizma, da misli kako djelotvornost njegova pastoralnog rada ovisi o njegovoj osobnoj sposobnosti i umješnosti.

Dobro je poznavati humanističke znanosti kako bi se moglo smjelo i odlučno uhvatiti u koštac s izazovima laicizma. Pohvalno je prepoznavati vrijednosti i korištenje sredstava masovne komunikacije kao pomoći u učinkovitom naviještanju Riječi. Važno je i njegovanje euharistijske duhovnosti kao osebujnog obilježja svećeničke duhovnosti o kojoj ovisi smisao celibata. Važno je i pitanje poštivanja crkvene hijerarhije i njegovanja svećeničkog bratstva. Uistinu, pitanje svećeničkog identiteta presudno je za vršenje ministerijalnog svećeništva u sadašnjosti i u budućnosti. I u ovom kulturnom ozračju vrijedi podsjetiti da identitet svećenika, kao Božjeg

čovjeka, nije nikad nadvladan niti će to ikada moći biti.

U konačnici, preporučljiva je ljubav prema Mariji, Majci svećenika. Ona ima istaknutu ulogu u ekonomiji spasenja. Marija nije dekor i opcija, nego bitna sastavnica.

Benedikt XVI., Čin povjerenja i posvećenja svećenika Presvetom Srcu Marijinu (12. 5. 2010.)

„Majko Crkve, svećenici, želimo biti pastiri koji ne pasu samo sebe, nego se daruju Bogu za braću, i u tom nalaze svoju sreću. Želimo ponizno ponavljati, iz dana u dan, ne samo riječju nego i životom, naše „evo me”. Pod tvojim vodstvom želimo biti apostoli Božjeg milosrđa, sretni što možemo svakog dana slaviti Presvetu oltarsku žrtvu i podjeljivati sakrament pomirenja onima koji ga traže. Odvjetnice i Posrednice milosti, ti koja si sva uronjena u jedinstvo Kristova sveopćeg posredovanja, zagovaraj nas kod Boga da steknemo potpuno novo srce, koje ljubi Boga svim svojim silama i služi čovječanstvu kao što si ti to činila. Ponovi Gospodinu one svoje riječi: „vina nemaju”, što padaše na plodno tlo da Otac i Sin, kao o novoj Pedesetnici, izliju na nas Duha Svetoga.”

PAPINSKA APOSTOLSKA POBUDNICA „EVANGELII GAUDIUM”

Tekst: Radio Vatikan

Započevši s riječima kako: „Radost Evanđelja ispunja srce i cijeli život onih koji se susreću s Isusom”, 26. studenog ove godine objavljena je apostolska pobudnica sadašnjeg pape u kojoj razmišlja o naviještanju Evanđelja u današnjem svijetu i ističe nekoliko putova za hod Crkve sljedećih godina. Tako Sveti Otac namjerava pokrenuti „novo evangelizacijsko razdoblje”, obilježeno radošću i pozivom kršćanima da budu „evangelizatori s Duhom”, koji mole i rade. Papa se osvrće i na obnovu u kreativnosti i odvažnosti, potrebu pastoralnog i misionarskog obraćenja, reformu crkvenih struktura koje trebaju postati više misionarske, „preobrazbu papinstva” na putu veće kolegijalnosti i decentralizacije, povećanje odgovornosti laika, proširenje prostora za veću nazočnost žena u Crkvi itd.

Papa ističe i kako je potrebna otvorena, gostoljubiva i milosrdna Crkva. Crkva čija vrata trebaju biti uvijek otvorena. Crkva kao mjesto milosrđa, a ne osude. Crkva koja ne nadzire milosti, već koja ih podupire i tako mudro odvaguje otvaranje/zatvaranje vrata sakramentima. Papa ističe kako mu je draža Crkva koja je ranjena i prljava zbog toga što je izišla na ulice, nego Crkva koja je

zatvorena u spletu obuzetosti i procedurâ. Nadalje, navještaj Evanđelja u Crkvi treba odasati blizinom, poštovanjem, sućuti i strpljenjem na putu dozrijevanja. Propovijedi, prema shvaćanje pape Franje, ne smiju biti obilježene čistim moralističkim ili indoktriniranim propovijedanjem ili, čak, „zarobljene negativnošću”, već moraju pružati nadu, rabeći riječi koje pale žar u srcima. Isto tako, u dijalogu i susretu s drugim kršćanima, religijama i nevjernicima, treba nas voditi jasan i radostan identitet koje ne potamnjuje evangelizaciju i koji, uz dužno poštovanje prema manjinama agnostika i nevjernika, ne smije prigušiti uvjerenja vjernika koji su u većini.

Na kraju, papa se u petom poglavlju svoje pobudnice osvrće na poziv da Crkva bude proročki glas, sposoban odvažno govoriti i biti tu za siromašne, posebice one koji su

zbog nepravednog gospodarskog sustava isključeni, ali ne kao izrabljeni, već kao otpad; „višak”. „Molim Gospodina da nam podari više političara koji uistinu imaju na srcu društvo, narod, život siromašnih!”, ističe Sveti Otac u pobudnici. „Kršćanske zajednice koje zaboravljaju siromašne osuđene su na rasulo. Među tim slabima za koje se Crkva želi brinuti nalaze se i djeca koja se imaju roditi, a koja su najnezaštićenija i najnevinija od svih... Težnja da se problemi riješe uklanjanjem ljudskoga života, nije znak napretka”, ističe Sveti Otac te napominje „da obitelj prolazi kroz duboku kulturnu krizu koja podupire način života koji izobličava obiteljske veze.” Pobudnica završava molitvom Mariji, ‘Majci evangelizacije’. „Gledajući Majku Božju, povjerujemo ponovno u revolucionarnu snagu nježnosti i ljubavi.”

PISMO ISPOVJEDNIKA SADAŠNJEG PAPE

Uz suglasnost gosp. Maria Ostojića, donosimo vam dio pisma njegova brata, hrvatskog franjevca Berislava Ostojića koji je, ujedno, nekadašnji Papin ispovjednik i vjerni svjedok života ovog apostola.

„Mir i dobro, dragi brate Mario, pišem ti kako bih s tobom podijelio duboku radost milosti koju je Gospodin udijelio ovoj zemlji u kojoj si se rodio i koja u papi Franji, prema mojim saznanjima, ima sina sposobnog otvarati srca, graditi mostove i pružati ruke bez dvoznačnosti. Ništa od onog što bih ti mogao napisati ne dolazi iz želje za prigodnim novotarijama.

U prvim postupcima i riječima novoizabranog Rimskog biskupa, kako oni koji su ispunili Trg Svetog Petra, tako i oni koji su pratili događaj putem

medija, mogli su vidjeti, procijeniti te doživjeti autentični duhovni užitak, poruku jednostavnog čovjeka predanog Božjoj volji. Vjerujem da predstavljanje pape Franje pokazuje da živi duboko ukorijenjen u onom Isusu koji mu je vjerovatno, kao i Petru, najintimnije prišapnuo ono pitanje „Ljubiš li me?“, a odgovor nije trebalo čekati i svi su ga mogli naslutiti... Mi koji smo imali odnos i bliskost s donedavno nadbiskupom Buenos Airesa, i koji smo u tolikim prigodama slušali i koristili se njegovim homilijama, nismo previše iznenađeni

stavovima niti njegovim izravnim, srdačnim i istodobno prodornim stilom. To je njegov način govorenja srcima ljudi, bez razlike.

Prirodno je da se mnogi pitaju za korijen ili okosnicu njegovog stila koji toliko zadivljuje, ne samo one na Trgu Svetog Petra, već i one koji ga slijede u najrazličitijim kutovima svijeta. Bit će mnoštvo mišljenja. Mediji sami, novine i časopisi ili oni sofisticiraniji, izriču panegirike novom papi i iznose tolike zanimljive stvari; međutim, iako valja cijeniti misiju medija, valjalo bi izbje-

gavati mrežu naivnog entuzijazma. Iskustvo nas uči da oni koji danas uzdižu u nebesa, često sutra, iz ideoloških razloga, odjednom prijeđu na suprotnu stranu.

Dovoljno je pomisliti: što će se dogoditi kad Sveti Otac iznova utvrdi vrijednost svakog ljudskog života i izrekne jasno ne pobačaju? Što će se reći kad utvrdi da je jedini valjan brak onaj između muškarca i žene? I mnoga druga osjetljiva pitanja. Tad će mnogi površni entuzijasti prijeći na drugu stranu i učiniti da osjeti težinu križa kojim se ne trguje nauštrb istine Evanđelja. Duboko sam uvjeren da papa Franjo živi radost sa spokojem i da će znati nositi križ te iz njega pozivati na nadu koja ne razočarava...

Vraćam se na pitanje koje je po mom sudu ključno za razumijevanje onog što papa čini i govori: Odakle mu dolazi smjelost postupaka, nježnost srca, radost služenja? Iz osobne percepcije to mi se čini jasnim. Okosnicu iz koje se ar-

tikuliraju postupci i riječi treba tražiti i može je se prepoznati u njegovoj posvećenosti molitvi, u sposobnosti stajanja pred Svetohraništem, u intimnosti s Kristom, u bogatstvima kojima Isus ispunjava srca koja mu se otvaraju da bi ih osvijetlio, učvrstio i vodio. Sjećam se kako je prigodom ređenja biskupa grada Azula, također isusovca, dok je u homiliji govorio o teškoćama, kad sve izgleda crno, dotičnog biskupa opomenuo: „Onda nauči guliti koljena pred Svetohraništem.” On, Isus, nikad ne razočara. Jednostavnost u ophođenju, otvorenost srca, postojani stil, entuzijazam pronošnja Evanđelja svima, ljubav i nježnost prema najslabijima, nisu bogatstva koja padaju s neba, stječu se u intimnosti s Isusom, jedinim Učiteljem...

Prirasla mu je srcu, a to će opetovano pokazivati, tema nježnosti i milosrdnosti Božje. Bez ikakve sumnje, u tom će smjeru biti mnogo više novih poruka od onih koje svi pozna-

ju: „Bog se nikad ne umara od opraštanja, ali se mi ponekad umaramo od traženja oprost.” To je papa Franjo kakvog ja poznajem. Uvjeren sam da će, čak i kad mu nove i opsežnije obaveze nametnu promjenu nekih formi, u suštini ostati isti. On je zaljubljen u Krista i u Kristu ljubi ljude. Kad više ne bude punio naslovnice novina, nastavit će s uvjerljivim i dosljednim svjedočenjem Isusa.

Mi trebamo moliti za njega, biti odani njegovom Magisteriju i u okviru svojih mogućnosti surađivati u pronošnju sjemena Evanđelja po današnjem svijetu. Svatko od nas ima kutak u srcu pape Franje. Neka i on ima, uz Isusa, kutak u našem srcu. Ime Franjo je odabrao stoga što ima „franjevačko srce”, iako ne prestaje biti autentični isusovac. Vodit će ga Duh Sveti, a naše će ga molitve podržavati u njegovoj misiji Oca i Pastira.”

*Fra Berislav Ostojić;
Hurlingham, 25. travnja 2013.*

RIJEČI SVETOG OCA UPUĆENE SVIM LJUDIMA DOBRE VOLJE...

„Neumjereno je kad govorimo više o zakonu nego o milosti, više o Crkvi nego li o Kristu, više o Papi nego o Božjoj riječi.”

„Tražim od tebe da se, koliko je do vas, suzdržite od bilo kakve agresivnosti i nasilja, bilo u riječima bilo u srcu, prema bilo kojem bratu. Jer kršćani djeluju kao sluge istine, a ne kao njezini gospodari.”

„Kada idemo ulicom i nađemo se pred nekom zatvorenom crkvom, osjetimo nešto čudno, jer zatvorena se crkva ne može shvatiti. Katkada nam tumače razloge za to, ali to su samo izgovori, opravdanja, a stvarnost je to da je crkva zatvorena i ljudi koji prolaze ispred nje, ne mogu ući. Ili još gore, Gospodin koji je unutra ne može izići.”

VJERUJEM U BOGA

Tekst: Marija Gaura i J.G.

„Vjera daje sigurnost onomu čemu se nadamo, osvjedočenje o onom što ne vidimo. U njoj stari postigoše sjajno svjedočanstvo. Vjerom spoznajemo da je svijet Božjom riječju načinjen, tako da iz nevidljiva postade vidljivo.“ (Heb 11,1-3)

„Poslije tih događaja dođe riječ Gospodnja Abram u jednom viđenju ovako: ‘Ne boj se, Abrame! Ja sam tvoj štit; tvoja plaća bit će vrlo velika.’ Abram odgovori: ‘Ah Gospodine, Bože, što mi možeš dati kad moram živjeti bez djece i Damaščanin Eliezer bit će posjednik mojega imutka?’ I Abram nastavi: ‘Eto, nisi mi dao potomstva, i tako će moj domaći sluga biti moj baštinik.’ Ali mu odmah riječ Gospodnja dođe ovako: ‘Neće taj biti baštinik, nego onaj koji će izaći od tebe bit će tvoj baštinik.’ Pa ga izvede van i reče mu: ‘Pogledaj na nebo i prebroji zvijezde, ako ih možeš prebrojiti!’ I onda nastavi: ‘Toliko će biti tvojega potomstva.’ Abram povjerova Gospodinu i on mu to primi u zaslugu.“ (Post 15,1-6)

Vjerojatno je svaki čovjek ponekad razmišljao o tome kako je njegov život u moći nekakvih viših sila. Svaki narod je u prošlosti imao svoja božanstva i različite načine njihova obožavanja. Isto tako, danas se mnogo ljudi ubraja među nevjernike, a riječ Bog im ništa ne predstavlja. Smatraju da ne treba ničemu vjerovati, a prihvaćaju samo ono u čemu nalaze smisao i što se može razumom potvrditi. Ipak, ni jedan čovjek ne može biti zadovoljan samo time u što se može uvjeriti, što može potvrditi. Svaki od nas mora djelovati i odlučivati također i na osnovi povjerenja. Tako smo u stvarnosti svi „vjernici“.

Naša vjera ne mora nalikovati na pobožnost. Vjerujemo, na primjer, da ima smisla živjeti. Nadamo se kako ćemo uspjeti. Uvjereni smo kako se isplati biti dobar i poslušan. Sve to ne bismo znali u potpunosti racionalno objasniti. To

je samo naš unutarnji osjećaj, cilj života i stav – dakle, vjera. Ako bismo smionije to rekli, da bi čovjek ustao iz kreveta, prije svega treba vjerovati kako to ima smisla i kako se isplati. Netko vjeruje da se isplati živjeti za svoju obitelj. Drugi živi za posao. Treći za častoljubivost. Nekome za život treba

malo, a drugi opet svoje ciljeve postavlja visoko. Vjera je poput smjernice. To je naš životni put i cilj. Vjera nam pomaže prebroditi svakodnevne prepreke i nevolje. Vjerovati znači kako nam je do nečega stalo i uglavnom smo za to voljni i nešto žrtvovati. Biti čovjek, živjeti sadržajno i nečemu težiti – sve je

to pretpostavka, tj. da čovjek u nešto vjeruje, nečemu se nada, nečemu se veseli, nešto voli i svemu tome želi biti vjeran. To mogu biti različite vrijednosti, ali čim su za nas važnije, to više

“Kršćanstvo govori o Bogu koji je dragovoljno postao jedan od nas i darovao nam ono što sami nismo mogli postići. Kršćanstvo ne smatra da čovjek može svojom vlastitom snagom i sposobnosti postići savršenstvo i umaći ‘dolini suza’.”

vrijede, više im vjerujemo, više ih cijenimo i spremni smo ih štiti.

Znači, nije ključno pitanje „zašto vjerovati?“, već „čemu vjerovati?“ Svaki čovjek si izabire što je za njega u životu najvažnije, čemu će dati prednost i po čemu će se orijentirati. Kod te odluke, dobro je znati u čemu se razlikuju vjerovanja pojedinih religija i životni ciljevi. U čemu je kršćanska vjera jedinstvena i drugačija od ostalih mogućnosti koje nam se nude?

Za kršćanstvo je mjerodavno da sva nada, radost i odlučnost imaju povezanost s Isusom iz Nazareta. Bog želi da naš život bude što sličniji Isusovom zemaljskom životu. Isus nas oslobađa od obveze da nešto moramo dokazati i ispuniti te nam nudi dolazak k Bogu bez ikakvih prepreka. Zbog bo-

lje predodžbe, pokušajmo na nekoliko primjera pokazati u čemu se razlikuje vjera, koja je usredotočena na Isusa Krista, od ostalih vjerovanja i životnih smjernica.

Kršćanstvo, tako, nudi put na kojem čovjek slobodno odlučuje, a za svoje odluke snosi odgovornost. Kršćanstvo ne prihvaća predodžbu kako je naš život unaprijed određen sudbinom. Kršćanstvo daje svima istu priliku. Štiti slabe, bolesne, siromašne i neuspješne. Za Isusa Krista su svi ljudi jednako važni. Zato se ne može dati isključiva prednost „silnicima ovoga svijeta“, zdravim i uspješnim ljudima ili dati prednost određenoj skupini ljudi. Kršćanstvo se ne protivi zemaljskom životu. Kršćani nastoje poboljšati i urediti svijet u kojemu žive. Vjeruju da nam Bog već sada pomaže i želi samo najbolje. Isusovo uskrsnuće daje nadu, ali kršćani ne

“Vjera je poput smjernice. To je naš životni put i cilj. Vjera nam pomaže prebroditi svakodnevne prepreke i nevolje. Vjerovati znači kako nam je do nečega stalo i uglavnom smo za to voljni i nešto žrtvovati.”

misle kako je zemaljski život samo predigra onoga što nas čeka poslije smrti. Kršćanska vjera, usprkos krutoj realnosti života, poziva na veselje, od-

lučnost i zahvalnost. Snagu i pomoć ne traži u čovjeku, već u Bogu. Nastoji se osloboditi rasuđivanja i misli koje potiču pesimizam i razmišljanje o ljudskoj ispraznosti. Kršćanstvo govori o Bogu koji je dragovoljno postao jedan od nas i darovao nam ono što sami nismo mogli postići. Kršćanstvo ne smatra da čovjek može svojom vlastitom snagom i sposobnosti postići savršenstvo i umaći „dolini suza“.

Naši osobni ideali, nade i nazori razlikuju se od većine religija i životnih smjernica. Mogu to biti plemenita, praktična ili stoljećima provjerena mišljenja, čak u mnogočemu i slična kršćanstvu, ali su izvedena prije svega iz ljudskog iskustva, očekivanja i potrebe. Kršćanstvo mnoge ove vrijednosti prihvaća, ali njihova osnova, temelj i izvor ne ovise o našim željama i predodžbama.

Danas se mnogi ne snalaze u društvu i boje se reći kako vjeruju u ono za što se javno deklariraju. Velik je i snažan utjecaj nekih drugih vrijednosti i prioriteta koje nameće moderno društvo te mnogi misle kako njihova vjera ne iziskuje obranu, usprkos njenih brojnih napadanja i osuđivanja „izvana“. Zapravo, mnogi su „kukavice“ pred onima koji se boje vjerovati u nešto tako veliko kao što je Bog. Zato, imajmo hrabrosti ustati i stati iza svoje vjere. Ipak, ona stoji svakodnevno iza nas.

ZAŠTO VOLIM HRVATSKU?

Tekst: Anđelka Bunić

Što mislite, dragi vjernici, koliko bi ljudi znalo odgovoriti na ovo pitanje? Koliko bi dugo o njemu razmišljali?

Netom istaknuta pitanja o ljubavi prema Hrvatskoj sam postavila i samoj sebi nakon emitiranja jednog priloga na televiziji gdje je bilo tužno gledati kako mladi ljudi nisu iznašli odgovor na ovo pitanje. Mnogi su slijegali ramenima i zamuckivali, osim dvije djevojke koje su jedno vrijeme boravile izvan svoje zemlje. Jedna od njih je rekla kako voli Hrvatsku jer je puna zelenila, dok je druga ljubav prema Hrvatskoj povezala s divnim morem.

Ipak, zanima me kako bi srednja ili starija generacija ljudi odgovorila na ovo pitanje. Dio odgovora znam jer je jedan predavač iz Nizozemske, na edukaciji koju sam pohađala, postavio to isto pitanje skupini ravnatelja i bilo je tužno gledati kako nitko od njih nije, bez dužeg razmišljanja, znao dati odgovor. Strancu je to bilo jako čudno i neobično te je komentirao kako bi na to pitanje u njegovoj zemlji znalo odgovoriti i dijete od tri godine. Nakon toga su ti isti ravnatelji udarili „drvlje i kamenje“ po toj svojoj mladoj domovini, a Nizozemac se još više čudio te je počeo nabrajati što bi on odgovorio na isti upit vezan za ljubav prema Hrvatskoj. Kazao je kako voli Hrvatsku zbog njenih tisuću otoka, zbog Plitvičkih jezera, zbog plodne ravnice,

ce, zbog brežuljkastih predjela, zbog toga što se u dva sata vožnje mogu vidjeti tri različite regije (od ravnice, visokog gorja do mora) itd. Njegov niz iskrenih epiteta bio je podugačak. Uistinu, zaključili smo kako bi vrijedilo češće otpjevati našu himnu i razmišljati o njoj. Vjerujemo, tada bismo odmah znali odgovoriti na gore postavljeno pitanje. Uistinu, jedan stranac je tako posramio naše ravnatelje jer nije trebao dugo razmišljati o svojoj ljubavi prema Hrvatskoj.

Zato, postavljam sebi i Vama pitanje o tome koji je razlog da mladi ljudi ne znaju odgovoriti na pitanje zašto

vole Hrvatsku. Tko je zakazao? Roditelji, bake i djedovi, obrazovni sustav, društvo u cjelini, ostatak prošlosti kad je voljeti svoju zemlju bilo obilježeno kao nacionalizam? Postavljam pitanje o tome jesmo li svjesni posljedica ovakvog (ne)odgoja? Jesmo li svjesni odgovornosti pred budućim generacijama koje bi trebale biti stupovi našeg društva?

Što ne znaju naši mladi, znaju mladi stranci koji su došli ovdje živjeti. Jedan Turčin je tako došao u Hrvatsku na dvije godine jer voli naše lijepe djevojke i jer može sklapati poslove uz kavu u kafiću, a ne u nekom sterilnom uredu na

20 katu. Francuz je došao jer se ovdje opuštenije živi, ima dobre hrane koja još ima miris i okus i jer su ljudi gostoljubivi.

Nekad je voljeti svoju domovinu bilo obilježeno nacionalizmom, a danas je obilježeno ravnodušnošću i pesimizmom jer nam se svaki dan serviraju crne vijesti te nam je um i pogled zamućen. Upravo to žele oni kojima odgovara ne-

sretan čovjek jer će tada on biti zarobljen, a ne slobodan, jer će pokušati tražiti sreću u novcu i u materijalnim vrijednostima, a ne i u duhovnim. Onda će oni vlasnici zemlje, kuća i drugih vrijednosti koje su naši preci mukotrpno čuvali, prodavati strancima i rasprodavati Lijepu našu jer je bogata vodom, energijom i hranom, a to će uskoro postati glavni resursi oko kojih

će se voditi borba jer se isti svakodnevno sve više devastiraju i smanjuju. Tko bude to bogatstvo imao u svojim rukama, bit će uistinu moćan. Mi to sve još danas imamo, ali, nažalost, ne znamo da smo zbog toga bogati jer ne volimo i ne cijenimo sebe i svoju lijepu zemlju i ne učimo djecu i mlade zašto bi je trebali voljeti.

BUDUĆNOST NARODA MOGA...

Tekst: Vjeran Matešić

Oče...

Podižem oči svoje,
Pognute glave moje,
Za tračak svjetla tvoga,
Za budućnost naroda moga!!!

Oče...

Mediji mi stalno bruje,
Sloboda nova, tu se kuje,
U slobodi novoj čovjek je prvi!
Gledam grijeh, sve više vrvi.

Oče...

Padoh ničice pred tebe,
Jer me moje srce zebe.
Budućnost moga naroda se truje,
Europa svoje kroz zakone potražuje...

Oče...

Tvoj znak nek je meni znamen,
Bolje nego duši kamen.
Da budućnost naroda moga
Ne ovisi o volji drugoga...

KRISTOV DOLAZAK

Tekst: Milan Desnica

Iz ljubavi vječne Bog te odaslao
i kao Sina k nama poslao.
Sve ljude na Zemlji k Ocu da privučeš
i grijeha naše s nas da svučeš.
Ko' Bog i Čovjek donosiš nam radost,
da odstraniš od nas svu bijedu i žalost.
Pomozi nam Kriste po svome rođenju
osjetiti život u Tvom pohođenju,
da ne lutamo svijetom u ludome hiru
već živimo sretni u ljubavi i miru.

MOLITVA ZAHVALE

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Bože, želim Ti reći nešto:
Prekrasan si,
Prekrasno je Tvoje djelo.
Čudesna djela činiš, svaki dan,
U životu svakog od mojih bližnjih.
Sve što činiš, Ti činiš novo i
tako savršeno.
Obnavljaš nas u svojoj ljubavi.
Oče, hvala Ti.
Prekrasan si i dobrotiv Bog,
Poznaješ nas i prihvaćaš – uvijek

Jer smo Tvoja djeca,
Iako smo tako maleni, grešni.
Hvala Ti Oče.
Ti si prekrasan, savršen.
Želim Te uvijek živjeti u sebi, radovati
se Tvojoj Radosnoj vijesti,
Želim biti dionik Tvoje slave, a pored
toga reći Ti sve što me muči, tišti,
Jer samo Tebi mogu reći sve.
Hvala što ti po Tebi mogu biti jača,
Hvala Ti što ja mogu biti ja.

SVJETLUCALE ZVJEZDICE SJAJNE...

Tekst: Ljiljana Ilić Udovičić

Svjetlucale zvjezdice sjajne
na snježnom pokrivaču bijelom
dok jedna je mlada mati
grčila djetesce svoje
i zakrivala ga svojim velom.

Pod svojim majčinskim srcem
samo netom prije tog
slušala ga kako diše,
a sad joj u naručju spava
Spasitelj, maleni Bog.

I proširi se ljubav silno
kroz tihu, spokojnu noć
u kojoj siđe s Neba u majčino krilo
Onaj koji je imao doć'.

I ne bijaše nikad na Zemlji
tolike ljubavi za Boga
kao kad je ljubila Marija, majka
tek-rođenog sinka svoga
i kad ga zakrivala nježno
svojim tanašnim velom
dok zvjezdice se svjetlucale sjajne
na snježnom pokrivaču bijelom.

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45 te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

- sveta misa je svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

KATEHEZE ZA ODRASLE

Svakog utorka od 19:30 sati u Lučkom

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI.

ZAJEDNICA MLADIH

Nedjeljom u 20:00 sati u samostanu karmelićanki BSI

MINISTRANTSKI SUSRET I ŽUPNI VJERONAUČ

Subotom od 10:00 sati u Lučkom.

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana” petkom od 19:30 - 20:30 sati;

- Zbor mladih „Allegro/Allegretto” ponedjeljkom i petkom od 20:30 sati i nedjeljom od 18:00 - 19:00 sati;

- Župni mješoviti zbor srijedom od 19:00 - 20:30 sati;

- Zbor HKZ „MI-tamburica” srijedom u 21:00 sati;

- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;

- VIS „Karmel” nedjeljom od 18:30 - 20:00 sati.

ŽUPNA STATISTIKA:

ŽUPLJANA: 11 250

KRŠTENIH: 110

PRVOPRIČESNIKA: 109

POTVRĐENIKA: 144

VJENČANIH: 36

UMRLIH: 95

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.

- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

RASPRED BLAGOSLOVA OBITELJI

DATUM	ULICA
ČETVRTAK 26.12.	Drežnik, Gorana Šivaka, Maljugi, Josipa Lončiča i Kruglica; Žužići, Žužići I i II odvojak, Božići, Božići I i II odvojak, Topolska i Drobilina I odvojak
PETAK 27.12.	Demerska, Klanjec, Bedeki i Gornjodemerska; Donjostupnička, Japjeci i Meglajci
SUBOTA 28.12.	Demerje, Darka Mateše, Mokrice, Majdaki-Kosi, Cvetki, Ivički i Štuk; Drobilina, Drobilina II odvojak, Štefanjska, Jugova, Katričeki, Katrići, Kobasi, Kovačičko, Lopuhi i Majdačka
NEDJELJA 29.12.	Leskovački Brijeg, Kostanjevačka, Podokička, Tratinska, Krasnička i Krška; Vernička, Sv. Florijan, Domovićeva, Medcestami, Sv. Benedikta odvojak i Runtasi
PONEDJELJAK 30.12.	Molbička, Mladinska, Stajnička i Mejna; Sv. Benedikta – Od Kapele, Pavlovička, Cvjetna i Dragutina Novaka
UTORAK 31.12.	Stara Cesta, 15. travnja 1944. i Mirka Bedeka do pruge; Gornjostupnička, Gornjostupnički odvojak, Gradek, Prudnice, Trgovenska i Horvatinci
ČETVRTAK 2.1.	Mirka Bedeka od kraja do pruge i Markulinka; Gorenska, Široka, Domovićev brijeg, Trdakova, Kratka, Lipovac, Selište i Voćarska
PETAK 3.1.	Biljanska, Tvornička, Nedeljska, Gajić, Graševačka i Zelena; Botinka, Cigulići, Stupničkoobreška, Dvorski Put, Micani, Rubna, Farkači, Marović, Horvatska i Zavrti
SUBOTA 4.1.	Povrtlarska, Zastavice i Novi put; Žitarka, Dolenica, Rožmanka, Gospodarska i Bedekova
NEDJELJA 5.1.	Travarsko, Travarski odvojak i Kalinovo; Hojnikova, Delićeva, Zgrabljiceva, Bugarova i Ivičeki
PONEDJELJAK 6.1.	Jezeranska, Ivančica, Potočna i Povrtnica; Hrastovička, Lasinjska i Parkanj
UTORAK 7.1.	Uska, Pilinka i Pavlovačka; Puškarićeva i Gaj
SRIJEDA 8.1.	Skradnička, Ribarska, Prečna i Pružna; Lučko, Starča, Kanalska, Karlovačka, Ventilatorska, Poljski put i Predanić
ČETVRTAK 9.1.	Ciglarska; Hrvatskoselska, Unčanska, Lučki odvojak, Vrbice I i Vrbice II
PETAK 10.1.	Vrbice, Vrbice V, Borovik i Vrbice III; Ježdovečka i Racka
SUBOTA 11.1.	Mikulini, Vojkovička, Biškupići, Keseri, Ježdovečki odvojak, Vukasi, Studeni II, Studeni I, Kušnjajići i Prkanj

„Tko vlada ljudima pravedno i tko vlada u strahu Božjemu, taj je kao jutarnja svjetlost kad ograde sunce, jutro bez oblaka, na kojem se svjetluca zemaljska trava poslije kiše. Da, moja kuća stoji čvrsto pred Bogom: on je učinio vječan savez sa mnom, u svemu dobro uređen i utvrđen. Da, on će dati da napreduje sve moje spasenje i svaka moja želja.“

2 Sam 23,3-5

Brazda

